Alex
S.M
Minţi murdare

1

18. oct.1968

„Dragă Jurnalule, astăzi a fost prima mea zi de muncă, obositoare, dar mă descurc.

Când am sosit la Speranţa mă întâmpinat directorul Zăgreanu, cu care am discutat, cred aproape 3 ore.

Totul pare bine, acum la început. Am timp suficient şi pentru mine, mă pot plimba pe holurile spitalului cât doresc”.

20. oct.1968

„… Într-o zi, în timp ce mă plimbam, am zărit pe fereastra un bărbat care părea apropiat de vârsta mea. Cum nu îl mai văzusem până atunci şi nu aveam nimic de făcut oricum, m-am dus să stau puţin de vorbă cu el”.

— Bună, ce faci? Bărbatul o privea oarecum speriat, deşi amenințarea venea de la o fetiscana mica şi firava, jumătate cât el.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Întreba din nou Maia, continuând să zâmbească fermecător. Dar văzând ca nu i se răspunde se ridică de pe banca unde se

asejase, pregătindu-se să plece.

— Mă numesc George. Maia îl privea uimită neştiind dacă să mai rămână sau să îl ignore. Observând parcă intenţia ei acesta sostii încet:

— Să stai de vorbă cu mine face parte din atribuţile tale. Eşti doctorită sau asistentă?

— Asistenă, răspunse încet tânăra.

— De cât timp? Nu te-am mai văzut pe aici.

Vorbea atât de clar şi de corect încât părea că se află acolo, în acel spital, dintr-o geseală.

— De 2 zile.

— Înţeleg, asta explică multe.

Îşi schimă complet atitudinea pe care o avea la început. Arătând că şi-a dat seama că într-adevăr nu reprezenta niciun pericol pentru el. Acum o fixa cu privirea.

— Tu de cât timp eşti aici. Îl întrebă totuşi Maia, hotărându-se să rămână.

„O întrebare formală. Probabil că acum va veni momentul când vraja dispare, iar el cuprins de furie va dorit să mă strangă de gât. Partea cea mai gravă e că în curte suntem doar noi şi nimeni altcineva să mă ajute să scap. Dar cine știe? Poate că nu e atât de puternic pe cât pare”, gândi patetic fata.

— Nu vorbesc cu nimeni despre perioada petrecută aici. Nu vreau să îmi amintesc.

Acum Maia era foarte confuză în cea ce priveşte sănătatea mintală a acestui individ. I-a dat un răspuns neașteptat, pentru un…

Părea a fi inteligent, cu un vocabular poate mai complex decât al ei. Deşi până atunci nu dovedise încă acest lucru. Maia era pregătită să îl audă vorbind în coreeană foarte curând.

— Mă întreb ce e în mintea ta acum. Te-am uimit sigur cu ceva. Vorbii încet tânărul.

„Bun acum are şi deducţie. Ce mai urmează?” Gândea Maia din ce în ce mai nedumerită.

— Of ce ai păţit? O privea la fel de calm, întocmai ca un om sănătos.

— Nimic, dar m-ai lăsat cu gura căscată.

— Ce mă recomandă pe mine să fiu diferit de oamenii pe care îi şti tu ca trăiesc departe de gardul acesta? spuse George oftând adânc, simţindu-se parcă gâtuit de o mană invizibilă.

— Păi… făcu Maia simţindu-se prost pentru comportamentul ei de neprofesonistă. În fond George avea dreptate. Mitul ca toţi nebuni sunt şi proşti, putea fi complet neadevărat sau depindea, desigur de la caz la caz.

— Îmi pare rău că te-am jignit, dar din cunoştinţele mele bolnavii psihici au un devicient mintal redus. Nu pentru că nu mai există, doar că e „dereglat” să zic aşa.

Am crezut că şi la tine e la fel de aceea mă uimit faptul că vorbeşti atât de…

— Deci asta era!

George zâmbi privind-o, cum jenată fiind, se chinuia sa îi explice şi să îşi ceară scuze. Nu era deloc iritat de faptul că îl considerase un nebun, la urma

urmelor într-un spital de nebuni asta te aştepţi să găseşti.

Dar situaţia lui era puţin mai diferită decât a celoranţi de aici. Ea fiind nou venită nu avea de unde să știe acest lucru, mai ales că dom. Zăgreanu nu o avertizase de la început.

— Ai să mă ierţi? întrebă într-un târziu Maia epuizata.

— Am de ales? o întrebă acesta râzând pe sub mustăti.

Oricum, în altă ordine de idei spun: să fie uitat!

— Să schimbăm subiectul. Zi-mi câte ceva despre tine, despre mine mai văd dacă îţi spun, sunt o persoană foarte importantă.

Râse zgomotos, iar Maiei îi fu imposibil să se abţină să nu râdă şi ea.

2

20. oct.1968

„Mai târziu, cred că era în jurul orei 6, când pacienţiilor li se administrau pastilele înainte de cină, nu am putut să nu observ un alt băiat. Cred că avea cam 18 ani. Era clar că e adolescent, pentru că pe fata lui se cunoșteau bine urmele lasă-te de coşuri.

Stătea în grădină, la vreo 10 metri de unde tocmai vorbisem cu George. Totuși nu îl observasem până atunci.

M-am dus aşadar să îl trimit spre cantină, unde erau

și ceilalţi”.

— Bine dragule e timpul să mergi la ceilalţi să… Spuse aceasta zâmbindu-i.

— Eşti cu ei nu? O întreba deznădăjduit băiatul, stând cu privirea aţintită spre o frunză care zbura în apropierea sa. Nu părea că vrea să o prindă, doar o privea cum zboară, dorindu-și parcă să facă și el la fel.

— Cu cine? îl întreba aceasta neînţelegând nimic.

Băiatul îşi ridică în sfârşit capul din pământ și o privii glaciar.

— Chiar nu ști sau te prefaci?

— Chiar nu știu, răspunse sincer Maia.

— Dar tocmai ce ai vorbit cu unul din ei, din acei oameni răi. Vorbind începuse să tremure de frică, iar Maria încerca în zadar să îl liniştească și să îl oprească din plâns.

„În spitalul ăsta dorm toţi? Chiar nu aude nimeni nimic?” Gândea aceasta ţinând băiatul în braţe.

— Nu mai plânge, nu am să îţi fac rău, sunt doar o asistentă. Eu sunt pusă aici să am grijă de tine.

Băiatul ridică capul străduindu-se să nu mai plângă.

— Sunt şi asistente… spuse acesta în timp ce îşi suflecă nasul de cămaşa alba. De obicei îmi dau seama că sunt răi din primul minut. Rânjesc când se uită la mine şi mă tratează ca pe un gunoi uman. Singurul care nu mai face aşa, acum, e dom. Zăgreanu. E cu ei dar mă mai apara câteodată când ei vor să îmi facă rău. Tu ai ochi frumoşi, pari a fi sinceră. Când am plâns ai încercat să mă alini, nu ai făcut ca ei, să mă faci să plâng mai

tare.

Nu mai plângea, dar continua să fi analizeze fiecare gest în parte.

— De unde îl cunoşti pe George? V-am văzut, râdeai la glumele lui. Voi nu mă-tii observat, dar eu eram acolo, ascuns după teiul ăla mare. Arată cu degetul spre teiul uriaș din fundul grădinii. Nu am auzit ce vorbeaţi, dar atunci am crezut că vorbeaţi de mine. Deci spune-mi de unde? repetă din nou întrebarea de mai dinainte.

— Azi, în grădina l-am văzut prima oară. Cum eram singura în pauza mă plictiseam. L-am văzut pe el și m-am dus să vorbesc cu el pur și simplu. Dacă te vedeam pe tine veneam să vorbesc cu tine.

O privea neîncrezător, totuşi trebuia să recunoască că explicaţia ei era credibilă, el în situaţia ei ar fi procedat la fel.

— Bine să zicem că te cred. Dacă erai rea te dădeai de gol până acum, în plus nici nu aveţi de ce vă teme să îmi faceţi rău, atâta timp cât „familia mea” vă susţine.

Maia nu pricepea mare lucru. „Cum adică familia îi susţine pe cei care vor să-i facă rău?” Vru să întrebe dar s-a abţinut pentru că avea sentimentul straniu că nu va mai dura mult şi va afla oricum adevărul în curând.

21. oct.1968

„Jurnalule încă nu știu despre ce este vorba, dar se petrece ceva necurat la clinica asta. Cea ce îmi

dovedeşte încă o dată că oamenii bogaţi sunt mult mai malefici decât cei săraci.

În orice caz, revenind la băiat trebuie să spun că nu l-am putut convinge să meargă să îşi ia pastiluţele. Dacă îl forţam prea tare îi încolţea din nou în minte ideea că sunt și eu rea ca toţi ceilanţi.

Nu am habar ce înseamnă asta, dar bănuiesc că tot ce spune se petece în imaginata lui. Stând de vorbă cu el am aflat că se numeşte Forin şi că se afla în clinică de aproape 4 ani. Mi s-a părut dubios acest lucru, întrucât clinica este dedicată adulţilor, iar el a devenit major doar de 1 an.

Nu știu încă dacă pot să mă încred în totalitate în spusele lui, mai ales că are frecvente pierderi de memorie. Îşi revine însă rapid, reluând firul conversaţiei de unde la lăsat. Ar trebui totuși să mă informez. Și cel mai indicat să-mi dea informaţii despre pacienţi, este fireşte dom Zăgreanu.

Mă voi duce deci mâine la prima oră să stau de vorbă cu el.

3

22. oct.1968

„… Din păcate nu am putut vorbii nimic cu dom director. S-a arătat foarte ocupat încă de dimineaţă. Asta e!

Ţoti au fost ocupaţi ieri. Nu am dat nici de Florin, nici de George. Am întrebat o colegă dacă știe ceva de

ei. S-a uitat cruciș la mine, răspunzându-mi ca nici măcar nu a auzit de ei.

Azi voi mai face o încercare și voi mai încerca să aflu răspunsuri, am început să fiu curioasă”.

*****

— Ada, dom’ doctor mă poate primi?

— De ce mă rog? Întreba flecmatic Ada, asistenta dom. Zagrenu.

Maia înghiţi în sec auzind cum i se răspunde, dar nu comentă nimic, continuând pe tonul ei calm:

— Aș dorit să îl întreb ceva despre un pacient. Mi-a spus că dacă am vreo nedumerire mă poate ajuta.

— El ţi-a spus asta?

— Da.

— Bine atunci, îl anunţ. Asistenta șefă a mers până lângă birou ei și luă telefonul, formă un număr şi aştepta să i se răspundă la apel.

— Vorbi încet, apoi închise și se îndreptă din nou spre ea.

— Te primește.

Maia înaintă spre birou, când dintr-odată uşa se deschide larg chiar în faţa ei. Zăgreanu cu o faţă stafidită o întâmpină, poftind-o să intre înăuntru.

Acesta părea a fi foarte îngrijorat. Părea extrem de schimbat de când îl văzuse prima oară, încărunţi-se parcă mai mult peste noapte. Se plimba de colo colo prin birou, iar la un moment dat se aşează sfârșit pe scaunul lui.

— Ia loc fetiţo! spuse acesta oftând adânc.

Maia trase aer în piept, fără se ştie exact motivul se simţea încolţită.

Omul din faţa ei o făcea să simtă o anumită tensiune plutind în aer.

— Am venit să mă interesez despre un anumit pacient…

— Florin Cornea? O întrerupse acesta brutal. Ştiu, un corb te-a văzut vorbind alaltăieri cu el.

O fată din nou.

— Mirno! Dute-n pizda mă-tii că nu-s aşa prost. Tipă Zăgreanu spre uşă.

Apoi vorbind cu Maia:

— Asta-i din vina ta. Dacă îşi pierd încrederea în mine mă desfiinţează imediat.

Ascultă Maia sfatul meu: Stai deoparte, pentru tine nu-i prea târziu!

Eu sunt terminat, trăiesc azi doar ca să pot muri mâine. Trag cu dinţii de zilele care mi-au mai rămas ca să îmi cresc copii. Știi cât sunt de mici? Nu știi. Cel mai mare e la liceeu, Maia.

Maia îl asculta cu gura căscată, nu înţelegea nimic. Într-o clipă Zăgreanu izbucni într-un plâns cu hohote.

Am să sfârşesc în Iad pentru ce i-am făcut bietului copil. Dar ce pot să fac eu, dacă sunt doar un păduche?

Nu merită toate astea.

Ascultând aceste mărturisiri de păcat Maia se îngrozii, nu bănuia că situaţia e așa de gravă. Ce se întâmpla de fapt în acel acelazil din mijlocul Pădurii

Letea?

Omul părea să aibă pe suflet păcate îngrozitoare. Deşi nu ştia încă ca tot ca tot ce îi mărturisise Florin era adevărat, Maia, presimtea cea ce avea să afle din gura lui. De aceea îşi lua inima în dinţi și întrebă: Ce i-aţi făcut lui Florin?

Doctorul se oprii din plâns și o privii. Făcu 2 paşi mari spre ea până când îi mai despărţeau câţiva centimetri.

— Asta nu-i treaba ta fetiţo. Credeam că am fost destul de clar. Un posibil amestec în toată treaba asta e cu desăvârşire exclus.

Te sfătuiesc să înţelegi de bunăvoie. Știi cum se spune: „Îţi pasă de altul, dar tot mai importantă-i pielea ta”. Mă doare de băiat, dar mai tare mă doare de mine.

Ignori astfel tot ce ai putea auzii sau vedea. Dacă eşti fata cuminte am să rezolv cu mama băiatului, o doamnă influenta şi cu bani, să scrie o scrisoare de recomandare pentru tine. Cu puţin noroc ai să poţi pleca de aici, astfel îmi voi răscumpăra și eu puţin din suflet.

Tot ce auzea acum era îngrozitor. Atunci Maia realiză ca Florin nu mintea, în aceea clinică chiar se complota împotriva lui. Cel mai grav era că de tot părea să fie vinovată mama lui Florin.

În tot acest timp în care Maia se gândea, Zagreanu vorbea în conţinăre, fără să observe că nu e ascultat.

— Aș fi vrut eu să am șansa ta când am fost tânăr. Oferta pe care tocmai ţi-am făcut-o e ideea doamnei. Deși nu știe nimeni ea e adevărata patroană a clinicii. A

aranjat să fiu eu doar de faţadă…

În timp ce îl asculta, Maia avea senzaţia că vorbește cu un nebun ucigaș în serie. Vorbea cu nonșalantă despre nenorocirea unui om nevinovat, ca și când e normal și omenesc.

Legea junglei: „Cel mai mare și mai puternic strivește pe cei mai slabi și neajutoraţi”. Orice sacrificiu devine treptat unica șansa de supravieţuire. Fiecare luptă pentru propriul bine, abandonând în urmă „epavele” care nu se pot apara singure.

— Care e decizia ta finală copilă?

— Aăă, nu… era prea soocată să dea un răspuns direct.

— O oferta tentantă, dar ai nevoie să te mai gândești? O completă Zăgreanu crezând că înţelege exact la ce se gândește Maia. Nu îţi face probleme! Oferta rămâne în picioare până când te decizi, de altfel poţi să alegi.

— Să aleg? Reuși să întrebe Maia.

— Da poţi rămâne aici dacă îţi place, cu condiţia să faci ce ţi se spune și să păstrezi secretul nostru, vei fi plătită cu mulţi bani…

Dar trebuie să îţi aduc la cunoștinţă că altă variantă nu ai. Ori alegi să rămâi aici, ori pleci departe de agitaţia de aici, într-un loc pustiu și necunoscut, unde vei rămâne până mori. Dar desigur ocupând o funcţie importantă de director la vreun spital…

„Ce meschin! Aveţi impresia că mă puteţi cumpăra și pe mine cum aţi fost cumpăraţi voi.

Mai mult au de gând să îmi distrugă și unica șansă de a mai trăi, înainte să înnebunesc și eu”.

Ar fi vrut să refuze orice ofertă dar, asta ar fi însemnat sfârşitul ei. A realizat că este deja implicată, fără voia ei, în acest complot și nu mai poate ieși. Se gândea astfel la o modalitate de a îndrepta puţin lucrurile. Atunci și-a amintit de Florin. Era singur într-un cuib de viespi, de unde nu poate scapa singur.

Pentru ea nu mai era şansa de scăpare, dar putea să îl ajute măcar pe el. Se angaja astfel într-o cursă pentru supravieţuire.

„Și te gândești că am venit aici să uit de toate și să mă izolez de trecut. Mi-a reuşit, chiar mai bine decât m-aş fi gândit”.

— Asta e singura şansă? întrebă în cele din urmă Maia.

— Da. Fu răspunsul categoric pe care îl primi de la doctor. În acest spital se întâmplă lucruri groaznice, pe care nici nu ti poţi imagina.

Maia înghiţi în sec, încercând să îşi facă curaj pentru cea ce urma să spună, iar mai târziu să și ducă la îndeplinire.

— Am să rămân aici, să fac cea ce am fost angajată să fac: Să am grijă de toţi pacienţii.

Dacă nu pot alege să plec, măcar să fac un bine. Trebuie să spun că eu nu am de gând să particip la alte activităţi ale personalului neoficiale.

Aleg deci să rămân aici în continuare și să muncesc cinstit pentru banii mei în cea ce priveşte

confidenţialitatea mea. Declar pe propria răspundere că va fi absoluta.

— Foarte bine, dacă așa vrei. Mai târziu Ada îţi va aduce actele să le semnezi, așa încât dacă te răzgândești pe parcurs să poţi fi trasă la răspundere. Te averitizez însă: Ce se întâmplă aici, rămâne aici, nimeni nu va ști.

Ţi-am verificat tot trecutul, tot tot. Nu ai rude care să se intereseze de tine, în caz că dispari. Așa e mult mai sigur pentru noi.

Asta că să știi și tu de ce ai fost acceptată atât de uşor, deși nu ai prea multă experienţă, la noi.

O privea amenințător, așa încât Maia, după ce auzise aceea mărturisire. Nici nu mai putea respira normal.

Era teribil de îngrozită. Acei oameni nu se temeau de nimic, iar viaţa ei, în mâinile lor, nu conta nici măcar un gram.

„Dacă am să mai scap cu viaţă de aici, voi mulţumii Cerului zilnic pentru această minune”.

Gândea biata femeie, care din clipa în care completase acel CV, pe care îl trimise și acestei clinici, îşi semnase, fără să știe, condamnarea la moarte.

4

31. oct.1968

„Mă simt sfârșita, aici la Speranţa zilele trec de parcă ar fi ani. În fiecare zi aici, am senzaţia că mai ucid un suflet.

Am aflat unele lucruri pe care nu îmi doream de fapt să le ştiu. George, Sorin, un infirmier fals şi Ada, o femeie incredibil de crudă, sunt de fapt călăii lui Florin Cornea.

Tânărul de 19 ani este chinuit în fiecare săptămână de aceştia, pe scaunul electric. Scopul? Să îl nenorocească pur şi simplu. Se întâmplă o dată pe săptămână, deja de un an de zile.

Bietul băiat arăta tot mai rău pe zi ce trece. Are ochii injectaţi îngrozitor de pronunţat, care îi dă aspectul că o să-i iasă ochii din orbitee.

E slab, nu mai mănâncă și tremură mereu, stând ghemuit în camera lui. Nici nu mai vorbește, nici măcar cu mine. Mi-e teamă pentru viaţa lui și mă doare să îl văd în starea asta, știind că nu îl pot ajuta cu nimic.

AICI E IADUL!

5

10. noi.1968

„… De o săptămână George e plecat acasă, spune că e bolnav, iar eu mă bucur nespus.

A trecut cu o zi de când Florin trebuia supus la șocuri. Pot spune că acum se simte mai bine, vorbește și mănâncă cel puţin o porţie de tocăniţă, gătită tot de mine, după ce bucătareasa a fugit.

Dar teamă nu i-a trecut, nici nu ar avea cum. Știe când trebuie să vină să îl ia. Acum că nu a venit e mai

rău. Tot ce poate să facă e să aștepte, iar așteptarea e groaznică.

Am aflat între timp că Florin suferă de amnezie temporălă, din cauza scaunului electric. Am înţeles multe, un lucru nu înţeleg: De ce îl chinuie atât?"

*****

— Ce face mititica de tine?

George tocmai se întoarse de acasă după 3 săptămâni de absenţă. Maia e prima pe care acesta o vizitează de când s-a întors la clinică. Cum nu a găsit-o în locurile în care obișnuia să stea.

A poftit direct în camera ei de dormit și a trezit-o numai de cât, chiar înainte să se facă dimineaţa. Mahmura de oboseala, Maia aproape ca a încremenit când la zait pe George langa ea în pat.

— Ce cauţi aici George? întrebă Maia speriată și somnoroasă.

— M-am întors și am venit să te văd. Micuţa mea, mi-a fost așa de dor de tine. Se aplecă să o prindă în braţe, dar Maia se împotrivi îmbrăţișării.

— Ai impresia că dacă ai lipsit, eu am uitat cine eşti și te consider dintr-odată un om mai bun?

— N-ai uitat? George o privea trist, arătând dezamăgit că nu este mai bine primit.

— Credeam că te vei bucura să mă vezi. Spunând asta se apropie mai mult de ea.

— Ai stat singurică, doar cu nebunii ăştia…

— Cu cine ai vrut să stau? Se răstii aceasta, îndepărtându-l din nou…

— Cu mine, spuse acesta grațios, după care o sărută pe obraz. Și tu ești singurică… eu la fel… Maia înţelegea ce voia George să insinueze. Zâmbii.

— Se poate? Mirrrna nu mai e disponibilă? rânjii Maia, lungindu-se în pat, lăsând să se vadă mai mult decât e decent de sub cămaşa de noapte.

— Urât! Dacă nu te mai poate satisface suficient, și când te gândeşti că are doar 45 de ani.

— Da… propui tu ceva? George o privea armirativ, îi plăcea ce vedea. La cei 33 de ani Maia nu arăta deloc rău.

— A nu, mă gândeam că s-ar putea ca tu să ai dreptate. Amândoi suntem tinerii încă, cu nevoi normale. Am putea să ne ajutam reciproc, să ne satisfacem nevoile.

George înţelese aluzia și se grăbii să o sărute pe gât și sâni. Maia nu se împotrivea deloc, din contră îl provca, etalându-și formele, pentru al exista mai mult.

În curând Maia era complet dezbrăcată. Bărbatul continua să o sărute pe tot corpul: „Am auzit că patroana noastră nu a mai trecut de mult pe aici. Crezi că va mai trece curând?”

George ridică capul privind-o surprins.

— Ce întrebare! Vrei să vorbim despre așa ceva acum? oftă el dezamăgit ca un copil, dar cum Maia părea hotărâtă să afle acest lucru, se învoi să vorbească.

— De fapt nu a mai venit de mult aici. E ocupată.

— Ea va spus să-i faceţi toate astea lui Florin? George o aprobă dând din cap.

— Da. De asta mă angajat pe mine, Sorin şi Mirna, cum îi spunem noi, pentru că e cea mai dură de aici, mai ceva ca bărbaţii. Râse, iar Maia se abţinu cu greu să nu îl pocnească cu toată forţa.

— De ce mama lui îi vrea răul? George pufăi, devenind serios dintr-odată.

— Ţi-a spus că e mama lui?

— Nu, a spus doar ca familia lui îi vrea răul. Am auzit multe vorbindu-se despre doamna Cornea și am crezut că…

— De ce aduci vorba despre asta? Lui George îi pierise cheful de orice, devenind morăcanos.

— Vreau să știu, ce se întâmplă în spitalul ăsta nu e normal. Tu nu ai fi la fel de curios în locul meu?

— Nu asta ar trebui să te intereseze! Spunând asta, George se ridică din pat ca să se îmbrace.

— Ai de gând să pleci? Dintr-o mișcare Maia fu în picioare lângă acesta, prizându-l de braţ.

— De ce nu îmi spune nimeni nimic? îl privea autoritar, așteptând neapărat un răspuns.

George nu avea însă de gând să fi răspundă, devenise extrem de furios. O apucă cu ambele braţe și se eliberă din strânsoare, aruncând-o ca pe o pană pe pat între perne.

— Vrei răspunsuri? Ei pentru asta trebuie să dai ceva în schimb.

Maia nu se descuraja.

— Sunt de acord cu tine. Când mă vrei, înainte sau după?

Acesta nu mai înţelegea nimic.

— Nu te mai uita așa la mine! Te-am întrebat dacă te culci cu mine înainte să îmi spui tot ce știi, sau îmi spui acum, și o facem mai târziu.

— În momentul acesta sunt prea dezorientat ca să mai gândesc limpede, am nevoie de sex, cred că mi se trage de la abstinenţă. Asta sau e din vina ta, cea mai nebună femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Maia ridică neutra din umeri.

„Boule, tu ai avea apetit sexual și în război. Să nu mai vorbim de inteligentă, un concept total necunoscut primatelor”.

****

Maia şi George au rămas singuri o perioadă. În tot acest timp Maia ar fi trebuit să treacă la treabă, dar cum nu s-a prezentat la post, alta asistenta a trebuit să fi tina locul şi să îi facă şi treaba ei.

Steliana, una din asistentele de la speranţa s-a ocupat de tot. A luat în primire lista pacienţilor cărora Maia trebuia să le administreze medicamentele fără să scoată un cuvânt de nemulţumire.

Aflata în post încă de la început, când a fost creat sanatoriul, Steliana, ştia tot adevărul. Spre deosebire de Maia, care nu ştiuse nimic în momentul când se angajase, ei bine Steliana, fusese perfect conştienta atunci. Atunci nu i-a fost deloc mila de Forin, la fel ca şi Zagreanu avea copii de crescut şi acum are de altfel, doar ca între timp i-a murit unul.

În vârsta de 48 de ani, Steliana, a reuşit să-şi

crească singura cei 4 copii, după ce soţul ei, Dan, a părăsit-o în urmă cu mai bine de 18 ani. De atunci nu s-a mai căsătorit, femeia din ea a murit, fiind prea ranita de soţul ei, care a înşelat-o. A devenit o persoană mai rece, încercând de fapt să-şi ascundă orice slăbicine fata de copii ei, Sorina şi Adi, persoanele pentru care ea ar fi capabilă să facă orice să-i protejeze.

Aşa că nu a avut incotr-o decât să accepte toate pretenţiile lui Zagreanu, cu privire la a face tot ce i se cere şi să ignore orice zgomot sau reacţie nebisnuita din partea lui Forin. Ştia cine este de fapt Florin, ştia şi că este torturat şi de ce, dar ignora tot.

Atunci când dr. Zagreanu, fiind o veche cunoştinţa, a ajutat-o, când avea mai mare nevoie de bani. Îi este recunoscătoare pentru faptul că i-a oferit ajutorul la nevoie şi de aceea este hotărâta sa îl ajuta cu tot ce are nevoie.

Acesta fiind şi motivul pentru care a încercat de nenumărate ori să nu îi creeze neplăceri cu doamna Alina, dar şi cu ceilalţi angajaţi. Din acest motiv îi ascultase cererea lui George de ai ţine locul Maiei. Voia ca aceştia să nu se plângă de faptul ca o angajata propusa de Zagreanu ar face vreo problemă celorinti.

****

George, Ada şi Sorin sunt nişte oameni dificili şi greu de mulţumit. Steliana este conştienta ca aceştia trei pot cu uşurinţa sa îl compromita pe binefăcătorul ei în ochii patroanei, vrând cu certitudine să fi i-a postul de director al spitalului.

Ea ştie intenţia lor răuvoitoare a acelor monştri cu chip de oameni şi se zbate zilnic să împiedice ca ei să afle măcar o slabicune a acestuia.

Intenţia ei era nobila, dar totuşi strategia nu da prea mari roade, deoarece, cei vizaţi ştiau oricum tot ce trebuie ştiut despre dr. Zagreanu, chiar de la şefa lor D. Alina.

Milionara îl bănuia deja pe Zagraunu ca nu ar fi în stare să onoreze cu succes misiunea data, aşa că în momentul actual el nu mai era pentru ea decât un mic pion pe tabla de şah, fiind doar de implutura, pentru a ascunde tot ce se întâmpla la azilul de boli mintale" Speranţa".

****

NOTA AUTOR: capitolul 6 este o continuare a povestit, văzuta prin ochii lui Flavius… aşa veţi afla, din perspectiva subiectiva a personajului ce s-a întâmplat cu viaţa lui înainte de a fi ajuns la SPERANŢA…

—

Ziua de 16 martie, o zi cu nimic mai speciala fata de celelalte, în afară de faptul ca în aceasta zi a murit mama mea, chiar după ce am văzut lumina zilei pentru prima oară.

Împlinesc astăzi 16 ani, o frumoasa vârsta, după cum obişnuia să spună tata. În cursul zilei de azi se fac o grămada de pregătiri pentru petrecerea organizata în cinstea mea. Mama mea vitrega, Alina a venit cu ideea. Pare incantata, de fapt toţi par incantaţi, în afară de mine. Pentru ei fiind o ocazie numai buna de a petrece, pentru mine este o ocazie numai buna sa îmi amintesc de moartea mamei.

În ultimul timp par, din descrierea altora din ce în ce mai abătut, mai absent. Tata îmi plăteşte profesori să vină direct acasă sa îmi predea materia pentru clasa mea, dar fireşte că sunt mai înainte cu predatul decât prevede o programa şcolară pentru clasa a 10 a. Situata îmi convine în mica parte, căci făcând lecţiile lui mai în casă, nu mai am ocazia sa ies la aer prea des, aproape deloc şi atunci doar în grădina somptuoasei vile, în care locuim, doar noi trei şi o armată de menajere aiurite.

Cu o lună în urma m-am contrazis destul de tare cu mama vitregă în legătura cu acest subiect, angajează mult prea multe menajere, care apropo, sunt unele care nu fac mai nimic. Urăsc să le văd barbaind ca nişte albine în stup prin toată casa. Sunt de acord că au mult de lucru la peretele care are vedere spre grădina, în spatele casei, căci acesta este făcut aproape în întregime din sticla, dar restul povestit Alinei nu am prea înţeles-o, decât că îi place să trăiască în lux.

Sunt mai mult decât convins ca deja ştie cam tot ce gândesc despre ea şi nu este prea incantata. Coportamentul meu este puţin alterat în majoritatea timpului, în îmi prea convin multe, nici măcar felurile de mâncare care deunazi le adoram. Îmi vărs des nervii pe una din menajerele tinere din casă, odată am scos pe una fără în suturi din camera mea, numai fiindcă a îndrăznit să uite să îmi aducă şi seretele.

Mai nou nici măcar din camera mea, prin asta cred că încerc să trag atenţia tatii, care de o una nu mi-a mai vorbit. Motivul? Am îndrăznit să ridic prea mult vocea fata de „scumpa mea mama”, o puştoaică de 21 de ani, lumina sufletului său. Pe ea o urăsc, nici eu nu ştiu sigur care este cel mai bun motiv pentru care o vac. Poate fi din cauza faptului că ştiu că nu îl iubeşte pe tata, poate fi şi din cauza faptului că ştiu şi cât de mult i-au straluicit ochii după banii mulţi.

O cunosc încă de când eram mici, am crescut practic alături de ea, când tata a adus-o aici din mila şi mai târziu s-a însurat cu ea. Fata de mine şi-a arătat mereu adevărata fata, lacoma şi meschina. Pe de o parte o înţelegeam. Trase o bună perioada în condiţii mizerea, dar uneori aveam senzaţia că exagerează.

În cazul ei se putea spune ca ambiţia a devenit un defect, voia tot mai multe şi nu da deloc semne că ar dori să se oprească sa îşi dorească mai multe. A vrut o

casă, a primit-o, a vrut apoi o familie organizata, apoi l-a vrut pe tata şi la câştigat şi pe el, iar următorul pas era să fi ia şi banii. Ştiam asta, eram sigur, şi nu am mai avut absolut nicio îndoială de acest lucru în noaptea când am auzit-o chiar pe ea sunand asta.

Tata era plecat într-o delegatie prin ţară, o mare parte din menajare plecase, eu ca de fiecare dată eram închis în cameră, iar ea, în patul conjugal făcea tratate cu avocatu familiei. Aş fi vrut să stau să ascult ce spuneau, dar în schimb nu am reuşit să aud mai nimic, decât ceva referitor la data de azi, pentru că m-am împiedicat de colţul unui scaun, fiind întuneric şi m-au auzit, aşa că a trebuit să plec.

Surprinzător a fost ca niciunul din ei nu m-a urmărit, abia mai târziu mi-a dat seama că nu se temeau de nimeni, deja se considera regina casei şi a întregii case.

Când s-a întors tata am încercat să vorbesc cu tata, dar fireşte că nu mă crezut pe mine, a crezut-o pe ea. Asta mă înfuriat căci încrederea oarba a tatii în femeia acea îl făcea să mă creadă un adolescent cu severe probleme de anxaitate. Bineînţeles ca tot ideea ei a fost şi această ipoteză aiurita, care nu mai gândea cu capul lui. În fine ca şi tratament mămicuta mea s-a prefăcut că este extrem de interesata sa mă scoată din stare, găsindu-mi prieteni, iar ideea găsita a fost să organizeze o petrecere. Astfel voi fi nevoit să socializez. Tata era

fireşte incantat de cum îşi da scumpa lui sotie silinta sa bine dispună, iar eu în mod involuntar am denenit demn de titulatura de oaia neagră a familiei, baietelul nerecunoscător, sau orice altcea, numai demn de încrederea tatii nu.

6

20. noi.1988.

„Timp de 2 ore nu am putut scăpa de nenorcitul de George. La sfârșit am reuşit să scot de la el și restul poveștii.

Banii, banii sunt motivul pentru care Florin sta aici de 4 ani de zile.

Alina Cornea, a aflat ce conţinea testamentul domnului Cornea înainte să fie publicat. S-a supărat nespus că nu era înscrisă să ia nimic din proprietaţiile milionarului.

Din păcate pentru ea, în acte Florin era singurul moștenitor. Pe atunci de 16 ani, băiatul bănuia un plan de a casiga banii familiei, dar nu realiza nimic din ce îl aşteaptă.

Mama vitregă, Alina, voia să încaseze toţi banii soţului ei, dar conform legilor, acest lucru nu se putea întâmpla sub nicio formă.

Furioasă a sedus avocatul familiei, pe care la convins să mai adauge o clauză nouă actului. Deși comitând o ilegaltate, planul i-a reușit.

După ce Flavius, a dispărut în toiul nopţii de la

petrecere. Alina a încasat toată averea și toate proprietăţile la doar un an de la moartea soţului, accidentat în timp ce se pleca într-o alta delegatie. Cum doi morţi ai aceiaşi familii celebre pentru banii lor ar fi părut suspecte, Alina a preferat să aştepte. A decurs la acea metoda cu electrosocuri pentru a-i face docil şi incapabil să atragă atenţia cuiva sau să fugă, până când ar fi sosit momentul deznodamantului.

Totuși nu l-a putut convinge pe avocat să modifice testamentul cu totul, iar asta i-a încurcat planurile. Flavius rămânând în continuare primul și cel mai important moștenitor.

Ca să fie sigura ca totul rămâne secret, Alina a cumpărat clinica Speranţa de la vechiul proprietar şi a înlocuit toţi concuentii, începând cu Zagreanu.

Ea nu va fi declarată stăpână oficială decât dacă Florin nu mai apare în 7 ani și va fi declarat mort. Însă ea nu a vrut să aștepte 7 ani. Așa că i-a angajat pe cei 4: George, care să fie un presupus pacient, Vlad, un infirmier fals, Zgreanu și asistenta Ada, pe care i-a cumpărat pur și simplu, pentru a pune mâna cât mai repede pe certificatul de deces.

Acestora li s-a dat rolul clar să fi înnebunească sub orice formă, apelând la cele mai rapide metode.

Aflând toate astea am ajuns să urăsc întreaga rasă umană, nu doar pe mine, așa cum făceam în timpul petrecut în închisoare. Brusc mi-am propus să fac ceva în viaţă, am decis că vreau să fac ceva folositor, ajutând pe cineva.

Eu mi-am distrus deja viaţa, acum 20 de ani, și nu mă mai poate ajuta nimeni, dar Flavius nu merită o soartă ca a mea. Voi avea grijă ca Flavius să iasă de aici teafăr și nevinovat. Jur!”

****

Maia Sota se pregătea sa între într-o alta mare încurcătura. Avea curajul şi forţa de a lupta cu forţele răului, reprezentate de cei trei calai. Habar nu avea în ce urma să intre, acel coşmar care se abate acum peste visele lui Florin, avea să fi apara şi ei în curând.

Nimic nu o putea pregăti pentru cea ce va urma sa treacă, pentru a ieşi învingătoare dintr-un război ce va provoca multe victime. Un război ce o va obliga mai întâi să se lupte cu ea însăşi şi cu friciile ei, dar mai ales cu trecutul, pe care se chinuie şi acum să-l uite.

7

2. ian.1969

„Au trecut și sărbătorile de iarna. Am intrat în noul an sunt mai dezamăgită de mine decât am fost atunci când am aflat sentinţa cu arestarea mea. E groaznic că nu pot face nimic.

Pentru a-mi spori îngrijorarea și a crea mai multă tensiune, în prima zi de Crăciun, Alina a venit în vizită. E e mai frumoasă decât credeam, mai tânăra, cu doi ani decât mine.

Când a văzut-o Florin a început să plângă. Văzând aceasta recţie a băiatului Alina a izbucnit într-un râs

isteric. Râsul ei umplea holurile spitalului și a fost aproape imposibil să îl liniştesc.

A plecat după o oră, fericită şi bine dispusă, promiţând că se va întoarce când Zăgreanu îi va da vestea că „fiul ei” a înnebunit complet.

****

— Te simţi mai bine acum? Flavius încuvinta dând din cap.

Abia ce se întoarse din camera cu „scaunul durerii”, iar Maia se străduia să îl aline. Brusc Florin se oprii din plâns pentru a o privii.

— De ce ai venit tu aici? O privea fix în ochi, fără să clipească deloc.

— Nu ştiu! oftă Maia.

— Cum? făcu aceasta surprins. Trebuie să ai un motiv. Chiar dacă singurul tău motiv era că îţi căutai disperată de muncă, și doar atât ai găsit.

— Nu este asta. Se strădui aceasta să ocolească subiectul.

— Atunci de ce? insistă Florin.

— Am vrut să încep o viaţă nouă. Deși nu spunea nimic Maia știa, după cum o privea, ca Florin voia să audă şi restul povestit ei.

Am stat închisă 12 ani într-o închisoare de maximă singurantă, pentru crimă. Florin o asculta stând calm, părând că nu e îngrozit de ceea ce aude, nici măcar surprins.

— Continuă! O îndemnă acesta pasiv, ridicându-se

de pe podea, unde ședea alături de ea. Se așează liniştit pe patul de fier, pregătindu-se să-i asculte toată povestea.

— Ce ai făcut înainte de asta?

Maia îl privea uimită, dar a și-a continuat povestea.

— Am fost chelnariţă, într-un restaurant de la marginea orașului vecin. În timp ce mă aflam la muncă a venit un domn, eu am fost cea care l-a servit. Era superb, cu ochi albaștri, părul blond, înalt…

Oftă. După ce a plecat a lăsat pe masă nota de plată, plus un bacșiș generos.

Pe drumul spre casă m-am întâlnit din nou cu el și m-a invitat la o cafea. Nu am putut să îl refuz, eram fermecată. După aceea au urmat și alte întâlniri.

În cele din urmă s-a produs inevitabilul și am rămas gravidă. Habar nu aveam cum o să reacţioneze, așa că am ascuns sarcina un timp faţa de el, de teama să nu îl pierd.

După ce am avut o discuţie despre viitor cu el, m-am îndurat și i-am spus. A fost foarte încântat, m-a luat în braţe și mă sărutat de sute de ori. Apoi m-a implorat să păstrez copilul. Cum îl iubeam, am acceptat. Nu pot să spun cât de minunat s-a purtat cu mine până să nasc.

Când am născut și am vrut să îmi văd băiatul, mi s-a spus că s-a născut mort. Mai mult decât atât, și el dispăruse.

Eram distrusă. Când m-a văzut în acea stare, o infirmiera a venit și mi-a mărturisit adevărul: Copilul

meu trăia de fapt, tatăl îl luase, fără să mă lase măcar să îl văd.

— Am căutat doi ani de zile. L-am găsit doar pe el. Era căsătorit. Când mă văzut în faţa uşii s-a prefăcut că nu mă cunoaşte, m-a alungat. O lună mai târziu mă vizitat el. Mi-a spus că s-a încurcat cu mine doar pentru copil.

Avea în plan să mă lase gravidă și copilul să îl vândă traficanţilor de organe. Foarte senin mi-a mărturisit cum a pus la cale acest plan cu soţia lui, ca să scape de datorii.

A început să râdă, spunând că nu regreta nimic. M-am înfuriat și am luat cuţitul, înjunghiindu-l de 10 ori, exact perioada lunilor de când îl cunoșteam.

Am realizat ce făcusem doar când l-am văzut mort lângă mine, într-o baltă de sânge. Am sunat apoi la poliţie și m-am predat.

Mi-au dat 12 ani.

Când m-am întors am aflat că ai mei murise.

Căutând amintiri în casa părintească am găsit jurnalul mamei, care a murit ultima. De acolo am aflat că tata s-a spânzurat, iar mama în depresie, avea de gând să se otrăvească, totul din cauza mea, pentru că i-a fost prea ruşine pentru fapta mea.

— Ce ai făcut când ai aflat că și mama ta s-a sinucis? întrebă Florin la fel de parșiv.

— Am vrut să mă sinucid și eu, să mă arunc de pe pod. Dar trecând pe acolo un baietel de vreo 5 anişori mă prins de mână. Mi-a spus multe lucruri pe care nu mi

le amintesc, totuși era cu totul neobișnuit să le auzi de la un băieţel de vârsta lui. Mă dus de mână până la mama lui, care era psiholog.

Nu m-am opus deloc, nici nu mai eram conștientă unde mă aflam. Dar băiatul ştia. Era clar că era foarte inteligent și la vârsta lui fragedă a fost capabil să judece că aveam nevoie de ajutor.

Spunându-i și ei ce aveam de gând să fac, femeia a vrut să stea de vorbă cu mine. S-a oferit să mă ajute să trec peste probleme. Începând din aceea zi ne întâlneam o dată pe săptămână pentru terapie.

Când eram aproape vindecată mi-a plătit un curs postliceeal și mi-a găsit acest post.

Am acceptat gândindu-mă că poate dacă ajut pe cineva, mă voi revanşa pentru crima mea. Știam totuşi că nu o să mă mai pot integra într-o societate.

— De ce nu ai ales un orfelinat sau un azil de bătrâni?

— Așa s-a întâmplat.

— Naaa, de data asta nu te mai cred, se strâmbă băiatul, ridicându-se de pe pat și făcând câţiva paşi.

— Ai dreptate nu a fost. Recunoscu în cele din urmă Maia.

— De ce ai venit aici?

— Am crezut că aici va fi singurul loc unde mă voi integra. Orfelinatul și azilul sunt practic nişte instituţii…

— Tu chiar crezi asta?

Păi ce pot să spun, ai dreptate.

Noi cei de aici suntem rebuturi, de care toată lumea

a uitat. Nebunii… Toţi se străduiesc să fi uite. Se tem de ei și nu reprezintă nimic pentru ei. Nu ajută cu nimic pe nimeni.

— Florin nu e aşa, sunt șanse marii ca cei de aici să se vindece în timp.

— Chiar ai ucis, nu-i așa? o întrebă Florin lăcrimând. Maria afirma dând din cap.

— Mie nu îmi pasă, faptul că ai vrut să îţi răscumperi greşeala, te face să te deosebești de ceilanţi criminali. E timpul să uiţi Maia și să accepţi ce s-a întâmplat.

Eu ar trebui să fac la fel… Spuse sfârşit Florin cu voce joasa chiar înainte să se aşeze din nou pe patul tare.

8

31. ian.1969.

„Azi un pacient s-a sinucis, chiar înainte să fie externat. A fost găsit spânzurat în camera lui. Se pare că a spintecat un cearşaf și la folosit drept ștreang.

Imagina unui om atârnat de bec nu e deloc plăcută, infirmiera care l-a găsit a leşinat.

Nimeni nu știe ce l-a determinat pe bărbat să se sinucidă, din punct de vedere psihic era normal, poate ca asta era și problema lui.

Acasă nu îl mai aşteptă nimic. Fusese însurat și avea copii, dar a pierdut tot după ce a suferit o criză.

Mereu ocupat, având două locuri de muncă la care întâmpina diverse strese, nu a mai rezistat. Soţia la părăsit, luând cu ea în străinătate cei doi copii. Când s-a făcut bine a considerat că nu mai are rost să mai trăiască. Acum singura lui familie era bunica acestuia care îi și plătea internarea în acest azil.

Am înţeles în cele din urmă că suferinţa lui Florin e mult mai profundă decât credeam. Se teme de ziua de mâine și a ajuns să fie împăcat cu gândul că nu va mai trăi mult timp.

E prea tragic și nu vreau să las să se întâmple asta. Chiar dacă după ce scăpam de aici am să-l însoţesc peste tot de acum încolo.

Voi merge cu el dacă e nevoie și la prima lui întâlnire cu o fată. Îi e teama, dar eu îi voi da curaj, la fel cum mi s-a dat și mie cândva”.

06.02.1969.

„Încă nu mă pot gândi la nicio modalitate de scăpare. Faptul că mă dăruiesc lui George aproape zilnic nu schimbă cu nimic faptul că Florin este prizonier. Mă simt atât de inutilă. Acum urăsc pe toată lumea, pentru că îi fac rău băiatului meu.

Pe Florin am ajuns să îl iubesc. El este fiul pe care l-am pierdut înainte să îl văd. Nu vreau să mai sufere. Simt cum se apropie vremea când voi fi nevoită să fac ceva, ce nu îmi mai doream să fac”.

Maia nu era constianta încă de faptul ca în sufletul

ei a răsărit o iubire speciala pentru tânărul Florin. Fără apărare de nicăieri, acesta solicita cumva sprijinul ei. Îi lipseşte iubire de mama, pe care nu a avut-o niciodată.

Disperare şi neîncrederea lui Forin, că nu o să mai trăiască şi o alta viaţa, departe de acele ziduri şi fereşte cu gratii, au făcut-o pe Maia sa realizeze ca dincolo de problemele ei exisa altele mai grave.

Unui copil, căci asta era Florin i se rapea toată libertatea, mai mult decât atât, i ce se semnase condamnarea la moarte, de către nişte oameni fără suflet, preocupati prea mult de a-şi satisface propriile scopuri, încât nici nu mai au ochii să vadă cum, în mod voluntar, distrug viaţa unui copil nevinovat.

Alina, o doamnă tânăra, la doar 19 ani, a simţit gustul dulce al banilor, care au fascinat-o întotdeauna, dar pe care familia ei nu i-a avut niciodată ca pana atunci. Ambii părinţii erau alcoolici, nu aveau de unde să fi câştige bani dacă nu munceau decât beau.

Obligata sa muncească încă de la 8 ani, munci pe care în mod normal un copil nu le putea face, Alina a reuşit într-un final să se ridice din namol datorită voinţei şi frumuseţii ei native.

Cara nisip într-un şantier, câştigând câţiva bănuţi, când dom. Mihai a zarit-o din maşina lui, în tip ce se plimba de-a lungul şantierului unde se construia noua lui casa.

A fost incantat de ambiţia tinerei de a supravieţui şi a luat-o în grija lui. Pe atunci de 12 ani, Alina a crescut alături de familie odată cu Florin.

La un moment dat mama lui Florin s-a îmbolnăvit, iar la scurt timp după a decedat. Pe timpul cât a fost muribunda, Alina a depus un deosebit interes de a-i oferii tot ce are nevoie mama ei adoptiva, iar acest lucru, faptul că îşi îngrijea atât de bine mama, desii nu era decât un copil, a făcut să crească admiraţia dom. Mihai pentru aceasta.

Anii treceau, iar Alina se bucura de tot ce era mai bun. Hrana şi traiul mult mai bun, ajutau la ceearea unei frumoase femei, ideale pentru sufletul văduvului dom. Mihai.

Vârsta de 18 ani a reuşit să o transforme pe micuţa fetiţa slăbănoaga, luata şi crescuta din mila, într-o femeie adevărata şi frumoasa în adevăratul sens al cuvântului, care reuşea să placă aproape oricărui bărbat, inclusiv dom. Mihai, care se dovedise îndrăgostit nebuneşte de ea. Atât de mult încât, la 19 ani a luat-o de nevasta

Lucrurile evoluase astfel poate bine pentru Alina, care îşi renegase părinţii, minţind că este orfana şi se căsătorea cu un miliardar. Însă ideea de a avea atât de mulţi bani în sfârşit, nu se potrivea cu faptul că era obligata în continuare să se supună în continuare cuiva., a soţului său.

Considera că este nedreptatita din acest motiv. Dorea putere şi bogăţie, le dorea numai pentru ea. Acesta fiind motivul pentru care în noaptea în care cei doi soţi îşi serbau cinci ani de căsătorie, aceasta să adauge matrahuna în băutura acestuia.

A murit în scurt timp, iar Alina a reuşit să scape de vinovăţie sau de o eventuală ancheta din putea poliţiei, cu puţin ajutor din partea unui prieten doctor legist, şi totodată un admirator al doamnei Cornea.

Acesta fiind director pe departamentul de medici, cărora li s-a încredinţat să facă autopsia domnului Cornea. Domnului doctor respectiv i-a fost uşor să schimbe rezultatele analizelor şi să reiasa ca de fapt dom Mihai nu a fost otrăvit, ci doar a suferit un banal infarct, deci că a murit din cauze naturale.

În cele din urmă s-a ajuns la mai multă ambiţie din partea doamnei Cornea de a pune mâna pe avere.

Astfel dovedeşte şi complotul care nu a mai apucat să fie în totalitate dus la bun sfârşit din pricina constintei acelui avocat.

Însă Alina, deja lacomita de avere nu s-a lăsat doborata de aceea nereuşita şi a continuat să meargă mai departe, ajutata de alte „mâini dibace”.

George a fost primul care i s-a alăturat. Fusese angajat iniţial de către soţul ei drept şofer, dar treptat s-a ajuns ca cei doi să devină amanti, încă de pe vremea când Mihai trăia.

Ada a fost următoarea. Cumnata lui George şi totodată amanta, Ada a fost recomandata Alinei drept o persoană de încredere şi capabilă să facă orice este nevoie să obţină aceea clauza din testament în favoarea ei. Zagreanu era exact ce avea nevoie Alina. Era un doctor psihiatru veteran, care deţinea până în prezent o reputaţie perfect curata.

Familist convins şi poate devotat meseriei pe care o presta de 30 de ani, Zagreanu s-a dovedit numai bun drept paravan pentru a ascunde ce se întâmpla de fapt în acel sanatoriu.

Dispariţia misterioasa a lui Florin s-a sondat cu un imens scandal al presei din toată România.

„Florin Cornea, fiul celui mai important om de afaceri din Oradea este răpit şi nimeni nu reuşeşte să fi dea de urma”.

„Familia acestuia, reprezentată de mama adoptiva Alina Cornea, dublu îndurerata, la doar un an de la moatea tatălui” Scriau ziarele în aceea vreme.

Nimeni nu o bănuia pe ea de ceva. La fel cum nimeni nu avea cum să bănuiasaca ca deschiderea unui nou sanatoriu la marginea Bucureştiului avea vreo legătura cu dispariţia. Sanatoriul era deschis de Zagreanu cu sprijinul financiar secret al Alinei, prin urmare nimeni nu avea cum să asocieze în vreun fel numele celor doi.

Ceilalţi angajaţi, „culesi” fiecare după anumite criterii, încă 3 doctori, un psiholog, un mediator, 2 profesori, 3 asistente şi încă 4 infirmieri, având fiecare nevoie de acel post.

Au fost admisi în acel spiatal pentru simplul fapt că erau orfani, mame singure, cum e şi cazul Stelianei, sau pur şi simplu nu aveau pe nimeni în familie, la fel ca şi Maia.

Excepţie de la regula a făcut Sorin, care şi-a propus angajarea neavând alt itinerariu sau experienţa, deoarece

fusese mulţi ani la închisoare. Citindu-i dosarul şi expresia plină de răutate de pe chip, Alina a fost hotărâta sa îl angajeze, fiindcă era sigura că va fi un adevărat calau cu sânge rece.

Cea de dovedea încă o dată ca Maiei nu îi va fi uşor să se confrunte cu vreunul din ei.

9

— Ce te aduce pe aici Maia?

— Am venit să vorbim despre Florin.

— Ce ai să îmi spui despre acel bastard?

— Vreau să vă avertizez, că dacă nu renunţaţi la planurile dumneavoastră de-al extermina pe băiat, ceva rău se va întâmpla.

Doamna Alina o privea amuzată, pe Maia după, ce-a auzit ce are de spus.

— Asta vrea să însemne că mă ameninţi nu? îi replică aceasta într-un final, părând că de abia se abţine să nu râdă.

După ce Maia încuvântă, Alina conţină să vorbească.

— Ce ai de gând să faci? O să mă deconspiri, tu un păduche?

Râse zgomotos după care continuă:

— Îmi pare rău pentru tine. Crezi că poliţia va rezolva ceva?

De parcă e prima oară când clinica e verificată. Mai

demult, acum 2 ani, un fost infirmier a mers la poliţie. Poliţia a venit și a verificat fiecare colţișor. Dar… nu au găsit nimic.

— Tu ești un nimeni și asta vei rămâne, mereu!

— Sunt de acord cu dumneavoastră! răspunse Maia neintimidată. Nici nu aveam de gând să te fac să tremuri. Știu că ești o femeie ambiţioasă și influentă. Nu te temi de nimeni, dar nu te temi nici de Dumnezeu?

— Pentru mine Dumnezeu nu există. El a încetat să mai existe după nedreptatea pe care mi-a făcut-o. Mă lăsat săracă, deși meritam să mor înconjurată de galbeni.

Am stat mai bine de 7 ani lângă un bărbat pe care nu l-am iubit niciodată. Mi-am irosit tinereţea lângă el.

Dar pentru ce?

A trebuit să îmi fac singură dreptate. Habar nu ai câte a trebuit să îndur și asta fără ajutorul lui Dumnezeu.

Așadar, eu te sfătuiesc să încerci să lupţi pentru cauza ta. Dacă vrei să îl ajuţi pe acest copil ghinionist, eu nu te opresc. Dar te previn că dacă faci vreo gafă s-a zis cu tine. Eu nu mă voi atinge de tine. Sublinie ultimele cuvinte. Dar din fericire am angajaţi să-mi facă în locul meu treaba murdară. Totuși îmi pare rău de tine, poate în alte circumstanţe ne-am fi înţeles bine. N-ai de unde să știi.

Maia se simţea la un moment dat parjolită de acei doi ochii verzi. Alina avea de gând cu siguranţă să se ţină de promisiune și să o distrugă.

Cu toate acestea nu se temea deloc. Azi venise să îi dezvăluie planul ei, cu simplul motiv de-a o privii. Era

convinsă că aceasta nu va ceda.

Era bântuită de gândurile ce i-au năzărit în noaptea precedentă. Nu putea nega, că desii îngrozitoare, aceea metodă era singura cale de a schimba soarta lui Florin. A vrut să vadă dacă aceasta femeie regreta ceva.

Însă speranţele ei au fost deşarte. Ea îşi ura existenţa mizerabilă, dar nu pentru că o mustra vreun pic conştiinţa. Se simţea nedreptaţita de către Dumnezeu. Ridicol. Îşi merita pe deplin soarta, iar Maia devenii împăcată cu ceea ce urma sa facă.

11.05.1969

„… Sunt lașă. Atât de lașă încât nu pot nici să îmi susţin cauza. Luminile trec fără ca eu să mă clintesc să fac ceva.

Florin e tot mai afectat. Curentul care îi străbate zi de zi corpul cu sute de waţii începe să îl sfârșească. Dacă nu fac ceva repede nu va mai rămâne nimic de salvat.

Nu mai seamănă prea mult cu un om sănătos. Are crize de nervi puternice. În acel moment nu mai recunoaşte pe nimeni. Ţipă și se repede ca un sălbatic să strângă de gât pe oricine.

Mai mult, suferinţele lui se adaugă și amnezii tot mai frecvente. Are momente când se comportă întocmai ca un bolnav de alzaimer. Atunci când merge la toaletă uită să îşi mai facă nevoile. De aceea este nevoie ca atunci când se întoarce în camera să fie spălat și schimbat. Pentru că între timp se uşurează pe el. Aşa că m-am decis: La noapte am să acţionez!”

10

În noaptea de 11 mai 1969, Maia Sota avea să se strecoare din camera ei, ţinând în mână strâns un revolver de 36.

Avea să fi pară rău?

Probabil că da. Acum, în acest moment nu mai conta decât dorinţa disperată a femeii de-a îndrepta o nedreptate. Cei vizaţi nu vor avea parte de milă.

Fără ca nimeni să nu o observe Maia înainta pe holurile clinicii, pe care le ştiia ca-n palma. Pe frunte îi şiroiau zeci de șiruri de transpiraţie rece. Nimic nu o putea oprii să ducă până la capăt misiunea.

Trecu de biroul lui Lucian Zagreanu, pe care îl găsii încuiat. Camera lui Ada Munteanu era și ea încuiată. „Oare au aflat de planul meu?” Se întrebă în gând Maia, văzând că era la un pas de reușită și nimeni nu îi stătea în cale.

Când se află pe cale să intre în camera lui Florin se simţii trasă înapoi de o mână bărbătească.

— Ce crezi că faci jigodie afurisită? Aveai impresia că scapi așa uşor de aici? Mai mult voiai să îl iei și pe bogatan cu tine. Biletul tău spre un trai de regină.

Vocea plină de mânie a lui George suna ca un ţipăt de fiară monstruosă. Fiecare cuvânt rostit atât de ameninţător chiar lângă urechea ei, era sortit să o îngrozească. Cu toate acestea Maia nici nu se clintea.

George era cel care o trântea peste tot pe podea. Fiecare palma, pumn sau picior o izbea violent de fiecare perete care apărea în cale.

În cele din urmă Maia, plină de sânge, stând imobilizată pe podea, de abia reuși să vorbească cu glas sugrumat:

— Mi-e teamă pentru viaţa mea, pentru că în ridmul ăsta ai să mă omori. Bănuiesc, după reacţia ta, că ai aflat de planul meu de evadare din acest infern. Ai de gând să mă oprești?

George stând în picioare o privea extenuat, ca după o luptă corp la corp.

Zâmbi la auzul întrebării ei.

— Nici nu știu cum ai tupeu să mă mai întrebi. E clar că nu am să stau cu mâinile în sân și să mă uit la tine.

— Cine te-a pus să mă baţi? întrebă tânăra, așteptând confirmari la ceva ce știa deja.

— Nu mă crezi capabil să fac ceva și de capul meu?

— Nu ai de ce să te simţi jignit, dar din câte știu, voi, cei de aici, nu aveţi dreptul să faceţi ceva singuri și de capul vostru.

— Păreai că ești mai inteligentă decât ai dat dovada azi. Cu siguranţă că m-am înşelat atât eu cât și doamna. Tu chiar credeai că poţi scăpa de aici atât de ușor?

— Nu mai am nicio șansă? întrebă aceasta stând încă pe podea.

— Absolut nicio șansă. Răspunse rece bărbatul.

— Mă poţi săruta? Citindu-i-se uimire pe faţa,

George nu se putea decide dacă tânăra vorbea serios sau doar urma să îşi bată joc de el.

— Nu merit și eu un ultim sărut de la tine? Adu-ţi aminte că am fost amanţi câteva luni.

Aceste ultime cuvinte îl convinse-se, că totuși gândurile ei sunt serioase. Așa că se apropie uşor de ea, fără să rostească vreun cuvânt.

— Regreţi măcar un pic din ce i-ai făcut lui Florin? rosti neaşteptat Maia, când se afla la câţiva milimetri de viitorul ei călau.

— Nu. Am făcut totul din plăcere pentru bani. Îi răspunse acesta, după care o sărută.

În cele din urmă, când se îndepărtă de ea, George simţii ceva vâscos în gură. Semăna cu o gumă de mestecat, care se topea, iar din interior ieșea suc cu un gust nemaintâlnit.

— Ce mi-ai dat?

— Otravă! îi mărturisi femeia ridicându-se în picioare după o lungă tăcere. Ești prea mare pentru a fi doborât de o femeie de statura mea.

Era într-adevăr foarte înalt, cam de 1,90, în comparaţie cu Maia, care avea cam 1,50. Să nu mai vorbim de greutate, în fine, masă musculară, care practic femeia nu se putea compara cu el.

— Plus că voiam să te văd suferind, exact la fel ca și Florin. Deșii se spune că e o metodă de ucis pentru oameni lași, recunosc că nu am găsit una mai potrivită de a te îngenunchea.

Ce tocmai ai primit, este o otrava mai deosebita. Nu

este deloc puternică. Totuşi cantitatea pe care ţi-am administrat-o e capabila sa te ucidă, în timp. Va dura 48 de ore pana vei sfârşi, în chinuri groaznice. Nu se compara cu nimic altceva. Deşi probabil ai mai auzit de aşa ceva. Mitica de ea nu ucide un elefant, dar ţie îţi va ataca treptat fiecare organ în parte, până când nu va mai fi nimic de salvat.

— De ce faci asta? Tipa acesta auzind prevestirea macabră.

— Pentru ca nici în ultimul ceas nu ai regretat nimic.

Eu mi-am calculat tot planul la la mili secunda. Ştiam exact cum aveau să evolueze lucrurile după ce voi aţi fi aflat de vizita prietenului meu.

Am realizat ca voi veţi vrea să mă lichidati. Tot ce mă rugam era ca tu să ajungi la mine primul şi să am timp să îţi dau pastiluta, chiar înainte să se topeasca. Dacă realizai ce este, mi-ai fi dejucat planul.

Acum mă pot liniştii. Totul merge ca uns. Sunt curioasa acum cine va fi următorul. Sorin sau Mirna?

— Vrei să ne omori pe toţi pentru că l-am chinuit pe băiat?

— Ai ghicit!

George ranji.

— Tu nu eşti o ucigaşa. Poate că ai reuşit cu mine, pentru că m-ai luat prin surprindere, dar nu vei merge până la capăt.

— Poate că nu am torturat pe nimeni, dar de ucis… nu-i prima oară.

Spunând asta se îndrepta spre ieşire, încuind uşa după ea. La scurt timp după ce a fost închis, George începea deja să simtă înţepaturi în gât.

11

„Al doilea…”

Îi era imposibil să uite cea dintâi „victima” a ei. Deşi ştia atât de bine ca ucise cu un motiv suficien de bun, culpa o macina.

Acum, pentru a doua oară avea să ucidă. Merita, pentru ca nu regreta nici acum nimic. Totuşi…

După ce îl îl încuie în camera pe George, Maia înainta din nou pe holurile spitalului. Ceva sau cineva o îndemna să meargă înainte, Dar teama ascunsa din sufletul ei, de abia stăpânita, îi poruncea să fugă la Florin şi să dispară. Însă ştia că nu ar fi reuşit niciodată acest lucru. Fiind o chestiune de viaţa şi de moarte, cei pe care îi urmarea acum ar fi preferat să ucidă, decât să moară ei.

Trebuia deci să fi caute ea, înainte să vină ei la ea. Atunci ar fi găsit-o nepregătita, vulnerabila. De aceea a grăbit intenţionat lucrurile. În spatele uşii în care tocmai se afla erasorin. Nu o aştepta. Îşi bea liniştit cafeaua. La fel ca în fiecare seară, nu se ştie de ce, el se străduia să rămână treaz pana la ora 12.

12

Deschise aşadar uşa şi intra, fără ca acesta să o observe. Când fu destul de aproape îi puse pistolul la tâmpla. Spre surprinderea ei Sorin nici nu casni, dimpotrivă, la fel ca George, îi rase în nas.

— Am aflat despre tine că ai fost închisa 12 ani, într-un penitenciar din oraşul X. E adevărat?

Maia fu uimita de faptul ca acesta cunoştea aceasta informaţie.

— Deci e adevărat. Ai avut curaj când l-ai omorât pe Clau. Nu că ar fi fost el cine ştie ce mascul feroce, dar pentru tine era marea iubire, tatăl lui bebe mic.

Vorbele bărbatului o îngrozeau.

„De unde ştie?” Striga inima ei înţepenita de durere şi răscolita de acele amintirii care o macinau zi şi noapte.

Dar nu pututea sa scoată un sunet. Sorin conţină sa o chinuie, vorbind de pe scaunul lui, întors cu spatele la ea şi sorbind linitit din cafea.

— Ştii eu l-am ajutat să găsească cumpăratori pentru organele micuţului. El era prea prost să se descurce singur. Sotia lui, cealanta sotie, era o bună amica de-a mea. M-a spus de datoriile lor, iar eu i-am sfătuit să găsească un copil. Ştii tu, organele de mititei sunt în capul listelor ca număr de cereri. Cei bogaţi aveau mulţi copii bolnavi.

Când am aflat la ce s-a gândit Florii să facă rost de

bani am fost impresionat, dar îmi părea rău pentru tine. În fine asta-i viaţa.

După ce l-ai omorât pe Clau, cazul a intrat în atenţia procurorilor şi la o lună m-au găsit şi pe mine. Am stat 7 ani închis, într-o închisoare din acelaşi oraş ca şi tine.

Soarta. După ce am ieşit m-am însurat imediat cu Florii, fosta mea mare iubire. Într-un moment de mare sinceritate i-am mărturisit de alta iubire de-a mea din trecut. Când a auzit despre cine e vorba a făcut o criza. M-a speriat, de frica… am omorat-o.

— Nu mai spui nimic? Nu eşti curioasa cine era persoana din pricina căreia am ucis un om.

Aaa! Acum mi-am dat seama: Te-au năvălit emotile când ai auzit de Clau. E pai, ce să vezi, chiar de el e vorba.

Se întoarse spre a o privi. Femeia era în stare de şoc şi oripilata, deşi era aproape imposibil de crezut.

— Eram tineri şi să întâmplat să ne apropiem mai mult în liceeu. Fără să ştim cum ne-am îndrăgostit. El se temea de societate, ca îl va judeca prea aspru. În aceea vreme, ca şi acum de fapt, homosexuaii erau aspru judecaţi. Aşa ca relaţia nu a durat decât pana am terminat liceeul. Am stabilit să nu ne mai întâlnim, dar soarta, din nou, ne face să ne reintalnim după ani de zile.

Surpriza a fost că ne mai iubeam încă…

Se opri în mijlocul propoziţiei să o privească fix în ochi. Paralizata de teama Maia îl pivea amuţita şi înfricoşata.

Ochii lui deveniră dintr-odată sticlosi şi foarte reci, încât doar privindu-i aveai impresia că vei îngheţa. Avea o fată palida ca de mort şi privirea unui animal sălbatic dormnic să o devoreze.

Ranji, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se cu paşi mari spre ea. În curând fu langa ea, exact la aceeaş distanta ca şi George, în urmă cu ceva timp. Un timp părea că nici nu respira, doar o privea visător. În cele din urmă vorbi din nou:

„Ţi-e teamă că te-aş putea omori?”

În fond nu ar fi nimic surprinzător, ca şi tu doar tot de asta ai venit, să mă omori. Dar draga mea, soarta fiecăruia e aşa surprinzătoare. Nici nu poţi gândi ce îţi rezerva viitorul.

Planul tău de a veni în camerele celor vizaţi să fi omori e oarecum stupid. Un plan jalnic as putea spune. Tremuri ca varga încă de când ai intrat. Ai mustrări de constinta după ce l-ai otrăvit de George.

Ce pot să spun, o tactică cu totul şi cu totul muierească. Însă e adevărat ca tu, o slăbănoaga nu i-ai fi rezistat prea mult. Ţi-ar fi rupt toate osceoarele şi ar fi făcut din ele un colier incantator.

Ai mare nevoie de un îndrumător, să îţi dea sfaturi folositoare în domeniu. Şti tu e atât de evident că tu ai vrut să evadezi şi te-ai gândit că nu ai să poţi face asta decât dacă ne ucizi pe noi patru. Aiurea sa vrei să faci asta. Tu chiar ai crezut că te poţi luupta cu noi toţi deodată?

Ai cotrobăit prin biroul directorului şi nu l-ai găsit.

Pe holuri linişte de mormânt. Peste tot la fel: o linişte morintala.

Recunoaşte că nu te-ai prea gândit la nimic când ai reacţionat, dar noi am făcut-o. La fel ca şi George şi eu te aşteptam. Ca printr-un joc distractiv cu nivele ai trecut şi tu acum. Ai ajun la nivelul 2. O să treci mai departe?

Era clar că se amuza pe seama ei.

— E ceva adevărat din tot ce ai îndrugat mai devreme? Şoptii ea, descumpanita nestind ce să mai facă.

— Tot ce am spus e adevărat „ursulet nasos”. Îi replica Sorin, reuşind să o convingă, pronunţând un cuvânt pe care Claudiu îl folosea sa o alinte cândva.

— Acum că te-am convins ne jucam şi noi de-a prinselea? Pun pari ca Mirna e nerăbdătoare să îţi sucească gâtul. Bun, aleargă!

****

În tot timpul acesta Zagreanu sta liniştit pe scaonul lui din spatele biroului. Ştia că în spital se petrece ceva îngrozitor, dar nu avea de gând să intervină.

Îşi amintea ceva ce tocmai se petrecuse. Steliana, Iuliana şi Mihaela îi trecuse pragul cu câteva secunde foarte îngrijorate. Cea mai mică din rândul angajatelor, infirmierea Aurica a auzit discuţia celor doi, a lui şi a Maiei, când au stabilit să aranjeze aceea fuga.

Steliana, îngrijorata abia mai putea să vorbească în timp ce îl întreba pe Zagreanu dacă Aurica înţelesese ceva bine din acea discuţie din seara precedenta.

— Am auzi bine! repeta tânăra serioasă.

— Vai vai! făcu Mihaela, una din doctorii spitalui. Ce ne facem dacă se întâmpla sa nu meargă ceva bine cei trei ne vor omorî pe toţi.

— Trebuie să îmi spuneţi că nu este adevărat. Vă rog! vorbi şi Steliana gâtuita de spaimă.

— E adevărat! A recunoscut în cele din urmă Zagreanu. Stati liniştite însă, ca voi nu veţi patii nimic. Am aranjat ca ceilalţi să plece acum 8 ore, probabil nici nu le-aţi sesizat lipsa. Acum, în spital, mai sunteţi numai voi cinci, Florin, cei trei, Maia şi eu. Aveam de gând să vă chem la mine în curânddar vad ca voi mi-aţi luat-o înainte.

Ei nu-i nimic. A conţinut el cu redactarea faptelor. Totul s-a petrecut în mare taina, imediat ce s-a dat stingerea. M-am adăpostit într-una din „camerele albe”, izolate fonic după cum ştiţi şi am sunat toate cele familiile celor 30 de pacienţi, pe motiv ca unul din pacienţi a luat-o razna şi nu mai poate fi controlat, ceilalţi pacienţi fiind în pericol. Fiind toţi din Bucureşti nu a durat decât o oră jumătate până când au plecat toţi în mare linişte.

Apoi am trecut mai departe şi am anunţat şi restul angajaţilor şi aţi mai rămas voi. Deci acum când ştiţi deja tot nu îmi rămâne decât să vă mai spun şi vouă sa plecaţi în linişte.

Trântindu-le o astfel de explicatie, Zagreanu nu a mai aşteptat ca ele să mai spună ceva şi pasiv, nu a făcut decât să se retragă din încăpere.

****

Acum, la o oră de la plecarea femeilor, Zagreanu privea uşa seifului di biroul sau ce adăpostea o mare suma de bani. Acestea trei femei au profitat se pare, de absenta lui din birou şi ştiind de existenta seifului, au sustras toţi banii păstraţi de el, folosindu-se de securea pentru situaţii de urgenţă.

Ofta adânc, mângâindu-şi mustaţa, acum nu mai avea cu ce să îşi întreţină familia. Fucuse atâtea sacrificii, sperand că se va putea bucura a un moment dat mear de acei bani, care reprezentau unica sursa de venit din care ar fi putut să mai se bucure ani de zile după ce avea să iasă la pensie peste o lună, fiindcă depuse cerere de pensionare mai devreme datorită bolii lui cardiace.

****

13

Nici nu a sfârştit cu bine propozititia, ca Sorin a şi pornit în trompî spre ea. Văzându-l apropiindu-se ameninţător spre ea, Maia s-a ipacientat.

Picioarele îi tremurau şi nu era capabilă să se clintească nici doi paşi. De teamă, ochii ei căpătase un aspect stafidit. Aproape că îi ieşeau din cap.

Sorin se apropia tot mai mult. În secunda următoare, nestiid nici ea exact cum, se pomeni cu

pistolul în mâna şi… trase. Întreaga „acţiune”, de fapt nu durase mai mult de un minut.

Maia nu realiza ca, de fapt la un moment dat ea alergase prin camera, până când apasa pe trăgaci. Glonţul a ricosat şi l-a nimerit pe Sorin în umăr.

— Sunt rănit profund. Cel mai grav e că nici nu e miezul nopţii. Bine măcar ca nu m-ai omorât. Se grăbi să vorbească Sorin, surprins de ce s-a întâmplat.

A fost o lovitură buna, dar nu s-a terminat. Pregăteşte-te, distracţia abia acum începe!

În clipa următoare era din nou pe urmele ei. Fu nevoita sa alerge mai repede decât o facu-se vreodată. Ieşii din camera lui Sorin, iar acesta o urma. La un moment dat dispăru din spatele ei, dar îi auzea încă vocea. O striga.

— Sunt în camera favorita a lui Florin. Ştiiu că mă auzi și ai să vi după mine. Fi măcar acum mai curajoasa!

Sunetul venea din camera de tortura a lui Flavius. Fără să stea mult pe gânduri, Maia se îndreptă aproape în fuga spre aceea camera.

„De data asta nu mai fug!

Deschise uşa grea de fier, izolată fonic, după care o închise în urma ei. Sorin, tolanit pe scaunul electric o aştepta. Când a văzut-o intrând zambii.

— Ştiiam eu că nu mă laşii singur chiar înainte de-a veni Clau.

Şi tu îl aştepţi nu? Îţi e dor de el? Da şi mie. Din păcate, miezul nopţii e singurul moment când apuc să îl văd. Vine mereu să mă viziteze. Cu el e şi Florii, sper să

nu fi prea geloasă.

„Acum totul e clar”. Gândea femeia ascultându-l.

Obsesea lui de a sta treaz până la miezul nopţii, impresia lui ca juca un joc în lumea reală, chiar şi ca o ucise pe Florii, totul ducea la acels lucru: Era nebun! În mintea lui bolnava Claudiu reînvia la miezul nopţi. Vorbeau şi chiar jucau jocuri…

14

După 23 de ani, 12 mai 1992

— Am mers la panoul de control şi am pornit scaunul.

— La câţi wolti? Întreba avocatul Alinei rânjind, fiind de părere ca a mai câştigat un alibii.

— Nici nu cred că m-am uitat. Tot ce îmi amintesc e ca treptat l-am dat la maxim.

În întrega sala se auzii remarciile de uimire ale celor prezenţi. Judecătorul lovii cu ciocanul lui pentru a se face linişte. Apoi o privi pe Maia, care şedea calma în boxa acuzaţiilor.

— Te rog să continui! O îndemna el politicos. Ce s-a întâmplat apoi doamnă Sota?

Maia trase aer în piept şi continua povestea începuta mai înainte.

— L-am deconectat după câteva minute, când eram

sigura că nu mai trăia. Îi ieşea fum pe gura şi pielea i se înnegrise. După care am mers la Ada…

— Dacă se poate domnule judecător, onorata Instanta, aici am vrut să ajung. Acum aş vrea să prezint încă o probă importantă, care trebuie adăugata la dosar. O întrerupse iarăşi avocatul Alinei.

— Se aproba. Hotarî judecătorul.

— Aş vrea să vă citesc o altă parte a jurnalului acuzatei.

Citez: 5.06.1969

„… Nici Ada nu s-a putut ascunde de mine. De fapt nici nu a încercat. Nu a crezut niciodată că îi voi veni eu vreodată de hac, totuşi s-a întâmplat.

M-am „întâlnit" şi cu ea în bibliotecă. În fine am trecut prin multe. Eu capătasem dintr-odată un curaj nebun. În momentul de faţă eram dispusa sa o ucid rapid cu nici cea mai mică remuşcare, dar n-am făcut-o. Am vrut să o fac să sufere.

Mă uitam la ea, iar în secunda următoare mă obseda ideea de a o tortura, de-a o face să sufere tot atât cât a suferit şi Florin.

Am doborat un dulap metalic peste ea. Când am consult-o am văzut că avea 4 coaste rupte, încă o mână rupta şi ambele picioare zdrobite. Am ras".

— Ce s-a întâmplat cu Zagreanu? A întrebat tot avocatul Alinei întrerupând lectura.

— Zagreanu mă privea îngrozit când mă zarit în uşa biroului său, bănuind că va avea parta de o soartă asemănătoare. La am trimis să îmi aducă un cuţit şi sare.

Mă ascultat fără să comenteze. Privindu-mă crede ca şi-a dat seama mai mult ca sigur ca o luasem razna.

Am făcut câteva crescaturi mici în carnea Adei şi i-am pus sare. Plângea de durere.

Am procedat astfel mai multe zile. Îi obligam pe directorul ospiciului să urineze pe ranile ei. În câteva zile a murit. De fapt am îngropat-o la câteva zile după George, care a murit exact după 48 de ore, primind şi el acelaşi tratament de durere şi umilinţa.

După un timp am început să fi ard cu acid şi chiar la sfârşit le-am turnat şi pe gât. Apoi radeam cu pofta. Le priveam trupurile însângerate şi luam un stingător, pe care îl foloseam pentru a stinge „focul” din interior. Nu mă mulţumeam cu atât şi foloseam şi un furtun, pentru acelaşi lucru. După care procedam din nou la fel iar și iar, până au murit dar eu tot nu m-am oprit curând din tratament, continuând să desfigurez tot mai mult trupurile fără viaţă.

Lui Zagranu, pentru că m-a ajutat, i-am dat voie să se sinucida chiar cu pistolul lui. Apoi am scris pe trei cartoane numele lor și le-am așezat lângă trupurile acoperite doar pe jumătate cu pământ, chiar în locurile în care au rămas”.

— Cred că s-a cam spus tot. Practic eu ţin în mâna mărturia ta de acum 20 de ani. Nu ai cum să negi că ai comis cele trei crime. În afară de Zagreanu, care s-a sinucis, ceilalţi trei au fost uciși de tine. E scrisul tău de mana. S-a dovedit şi asta prin mijloacele secolului 20.

— Sunt de părere că ar trebui să amânam sentinţa

pana mâine la ora 10. Deci ne revedem mâine şi vom încheia în sfârşit un caz de crima care a fost ascuns 23 de ani atât de bine. Îl întrerupse judecătorul pe avocat, chiar înainte să mai spună ceva

O zi buna în continuare!

15

— Voi fi închisa ştiu deja.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit Maia.

— Sunt vinovata Rares, ai făcut deja mult prea multe pentru mine, iar acum eu îţi sunt datoare şi ţie şi mamei tale.

— Mama a murit săptămâna trecută.

— De ce nu mi-ai spus? Întreba trista Maia.

— M-a pus să îi promit că nu îţi spun decât după procesul ăsta.

Maia ofta.

— A făcut atâtea pentru mine când am avut nevoie, iar eu nici nu am fost la înmormântarea ei. I-am promis că nu mai ucidd şi totuşi am făcut-o…

Florin unde e? Nu l-am mai văzut de 2 săptămâni, nu a venit nici la proces…

— Nu ştiu nimic de el de când a plecat în India.

****

Trecuse acum 23 de ani de când Maia Sota săvârşise acele crime înfiorătoare.

Zagreanu îi procurase aşa cum îi ceruse, un pistol şi

otrava. Stand de vorba cu George acesta i-a spus despre un plan fals de evadare al Maiei. Discuţia cu cineva din exterior precum şi ideea ca Maia avea de gând să se strecoare chiar în aceea noapte. Apoi totul a decurs bine. George a atacat-o, dar din fericire ea era deja pregătită cu otrava „deghizata” în guma de mestecat.

Surpriza a fost din partea lui Sorin. El ascultase discuţia lui Zagreanu cu George şi era pergatit să o omoare. Confruntarea dintre cei 2 a făcut-o să îşi piardă mintiile. A fost atât de șocată de adevărul spus de individid, încât nu a mai făcut fata emoţilor prea puternice oferite de amintiri.

Trecutul o bântuia, iar imaginea lui Sorin sprajit pe scaunul electric o înspăimânta cumplit. Acesta fiind motivul pentru care îi arse trupul şi nu procedase la fel ca şi cu ceilalţi.

Devenea slaba, vulnerabila şi nu mai era în stare de nimic. Fără să îşi dea seama, înnebunise datorită socului acela puternic şi se trezii dintr-odată cu o foame neomenească de răzbunare.

După ce a tranşat şi îngropat cadavrele lui George, Zagreanu şi Adei, chiar înăuntrul spitalului, Maia a plecat la prietena ei Oana, singura ei cunoştinţa pe care o mai avea.

Cu mintiile rătăcite, Maia a fugit însă de la adăpostul casei prieteinei ei pentru a da foc clinicii „Speranţa”, după care s-a întors şi nimeni nu a descoperit-o, dar Alina a bănuit cine a fost responsabil de incendiu şi dispariţia celor patru.

În toţi aceşti ani, Maia a locuit împreună cu Oana şi Rares. Cei care o salvase de la moarte o ajutase şi acum să se facă bine, plecând toţi trei în America. Pentru Maia au urmat zile lungi de recuperi, care au durat 5 ani de zile, în care nu a ştiut pe ce lume se afla.

Singurul care avea familie era Zagreanu, iar familia lui i-a raportat dispariţia autorităţilor. Au urmat cercetări amănunţite. Nimic, nicio urma.

Alina a raportat şi ea dispariţia celorlanti trei, iar în scurt timp acest caz a atras atenţia presei locale, naţionale, apoi internaţionale, creeind o mulţime de speculaţii.

Nu am mai durat mult timp şi Maia, care dispăruse brusc, devenii subiectul principal. După 15 ani Maia a fost localizata în New Yorg. Statul roman a cerut deportarea ei în România. După câteva luni bune de negocieri cu statul american, Maia a fost deportata şi arestata imediat, încă de la aeroport. Oana şi Rares au fost acuzaţi şi ei că i-au fost complice. Încă cinci ani au mai durat până când s-a limpezit situaţia.

Abia când Maia a fost audiata s-a putut afla unde se aflau trupurile îngropate. O lume întreaga a rămas uimita de sadismul femeii, care a fost capabila sa ucidă şi să tortureze cu sânge rece trei oameni.

Familia lui Zagreanu a cerut pedeapsa cu moartea şi mii de euro despăgubiri statului roman. Cererile mult prea mari erau imposibil de satisfăcut de către tara, care era deja mult prea lovita de greutăţi şi incapilitate financiară.

Acum după aproape 23 de ani, sentinţa era aproape. Cu Alina de partea lor, familia Zagreanu era aproape de a câştiga. Maia urma să fie închisa pe viaţa, fiind acuzata de crima cu premeditare, răpire, şantaj şi hartuire.

Din fericire Oana şi Rares au fost eliberaţi de acuzaţii, deoarece s-a dovedit ca nu ştiau de crimele comise. În plus Florin, cuvântul lui contând enorm, a susţinut tare şi clar nevinovăţia lor. Maia a luat toată vina asupra ei, astfel i-a eliberat de toate acuzaţiile nefondate.

Astfel Rares, care devenise un tânăr avocat, i-a devenit apărător în faţa legii, însă fără succes, cum aceasta a recunoscut toate faptele nu s-a mai putut face nimic. Fără nicio şansă de libertate, închisoarea era foarte aproape, iar sentinţa era doar o formalitate.

16

— De ce a plecat Florin în India? întrebă Maia stand de vorba cu Rares.

Florin devenise în cele din urmă doctor ortoped. Deşi avea aproape 20 de ani când a plecat, se poate spune despre tânăr ca plecând atunci în America şi stand acolo aproape 20 de ani, ca a crescut în America, tara care i-a devenit mama şi l-a făcut să îşi capete încrederea în sine.

— Chiar nu ştiu. A plecat de dimineaţa cu primul avion, nu mi-a lăsat decât un bilet, care nu explica prea multe. Tot ce pot să îţi spun e că se poartă ciudat de două săptămâni înainte să plece. Părea că ar lucra la ceva strict secret.

— Cei de la spital să-l fi trimis oare? Să fie trimis acolo misionar pentru cei din zonele calamitate? Am auzit ca într-o zonă din apropiere de Bumbay s-a produs un cutremur dezastruos, care a lăsat în urma mii de victime cu fracturi…

— Nu s-a dus acolo, răspunse calm Rares.

— De ce eşti aşa sigur? Ai verificat? Se înfurie Maia.

— Da! Am sunat ieri în New Yorg şi am vorbit cu Richeard, directorul spitalului unde lucrează. El nu l-a trimis nicăieri. De fapt Florin a fost cel care şi-a luat liber, pe motiv că e bolnav.

— Nu poate fi adevărat! Se rasti, Maia! Ai încredere în nişte porci nenorociţi? Asta sunt americanii ăştia, nişte nenorociţi!

— Richeard este unul din cei buni prieteni ai mei din facultate. Şi Maia ar trebui să îţi reamintesc ca „porcii ăştia nenorociţi” ne-au ajutat şi ne-au fost alături atunci când am avut cea mai mare nevoie de un sprijin.

— Gata Rares, nu mai e nevoie să discutaţi despre dispariţia mea şi nici să înjuraţi americani. M-am întors!

Florin stătea rezemat de tocul uşii şi îi privea degajat cum se certau.

— Unde ai fost? Striga Maia alergând să îl prindă

în braţe.

— Am fost în India. Detectivul pe care l-am angajat a reuşit să le găsească pe Iuliana Stanciu, Georgeta Apostol, Lacramioara Anastase, Mihaela Enache şi Steliana Papuc. Cumva din întâmplare îţi aduci aminte de aceste cinci femei?

— Nu, nu îmi mai aduc aminte. Despre ce vorbeşti?

— Ele au fost cele trei doctorite, două infirmiere şi o asistenta, care au fugit atunci cu bani lui Zagreanu. Le-am găsit în sfârşit pe toate şi le-am adus azi cu mine ca să dea mărturie împotriva Alinei. Maia rămase inlamurita.

— Cum? De ce? Răzbunare!?

— Nu, îi explica la fel de calm Florin. Vreau să se facă dreptate. Dacă tu meriţi să fi închisa pentru că m-ai aparat, atunci Alina merita acelaşi lucru pentru că mi-a luat ce mi-a aparţinut şi a pus să fiu torturat. A vrut să mă omoare.

Atunci când mă vizita o vedeam cum râde de nefericirea şi chinul meu.

Ea e o criminala. O criminala care nu merită să trăiască libera după ce ne-a făcut atâta rău. Nici ea nici complicii ei. Avocatul, care a modificat testamentul, doctorul, care mi-a făcut acel certificat de nebun fals, şoferul limuzinei, care m-a adus la „Speranţa” şi toţi ceilalţi, de care nici nu ştiu, fiindcă atunci eram prea speriat.

Acum nu mai sunt acel băiat fragil. Nu mă mai las călcat în picioare.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? întrebă Maia încet, încă uimita de vestea pe care tocmai o primise.

— Absolut! Încuvinta tânărul raspicat, după care să fi întoarse spatele şi dispăru din nou.

— Vai! făcu Maia, vizibil îngrijorata. Ce ne facem?

— Ne pregătim sufleteşte pentru luna viitoare. După cum ai auzit şi tu, Florin are de gând să îţi aducă o companie plăcuta.

Înfuriata de răspunsul lui, Maia, îl lovii puternic cu palma peste obraz.

— Eşti cu gândul mereu la America. Aici nu e America, în România nu sta aşa treaba. Amândoi trăiţi visul american, pentru ca acolo v-aţi format.

Deşi avea aproape 20 de ani când am plecat în America, Florin a „crescut” acolo se poate spune. Acolo a început să trăiască după cum şi-a propus, fără nicio bariera care să fi stea în cale. Viaţa în acel stat l-a făcut să creadă ca visele se îndeplinesc necondiţionat. Tu ai devenit avocat, iar el doctor ortoped.

El nu mai e obişnuit să piardă o bătălie. Dacă ar face-o acum şi-ar pierde complet încrederea în el.

— Exact aşa cum ai făcut şi tu de altfel. Experienţa ta e mai mult decât suficientă pentru a prezice viitorul.

— Ce tot spui? şopti Maia cu vocea sugrumata. O ranise, pentru ca exact aşa se întâmplase.

— Acum câţiva ani obişnuiai să spui ca viaţa ta e sfârşita, ca pentru tine nu mai exista nicio seansa. Acum ai impresia ca şi Florin va patii acelaşi lucru ca şi tine. Dar trebuie să spun mătuşa, ca asta nu se va întâmpla.

Tu ai fost victima propriilor fapte, cărora nu le-ai mai putut face fata, dar el a fost victima faptelor unor demenţi lacomi. A îndurat o viaţă de câine, pentru ca alţii au profitat de pe urma lui mereu. La un moment dat începi să te saturi să ştii.

— Înţelepciunea se moşteneşte. Fu singurul lucru pe care Maia sa îl mai putea spune.

— Ce pot să spun? Rares zambii şi ridica din umeri. Sper că nu te-ai supărat. Am fost mai dur pentru ca voiam să te fac să înţelegi ca până acum nu ţi-ai asumat prea multe riscuri. Cel puţin nu pentru tine. Pentru alţii ai luptat cu preţul vieţi, dar pentru tine considerai că nu se mai poate face nimic.

Adevărul e ca niciodată nu ai încercat să te salvezi. Te-ai lăsat prinsă în vatoare fără să opui rezistenta. Toţi meritam o a doua şansă Maia, din păcate acum, în mijlocul vieţii trebuie să renunţi la tot. Cauza ta a fost buna, dar abordarea a fost complet greşita.

— Îmi pare rău că te-am lovit. În orice caz tot ce ai spus este purul adevăr.

Poate că aşa mi-a fost dat să trăiesc. „Da tot pentru alţii, iar pentru tine păstrează speranţa”. Era mai mult decât suficient dacă făceam aşa. Din acest motiv, pentru că nu mai aveam speranţa, nu îl puteam încuraja nici pe Florin, cât timp a stat doar cu mine. După ce am plecat în America şi mai ales după ce m-am întors de la ospiciu, am observat dorinţa acestuia de a nu renunţa.

Iniţial am crezut că se datora faptului că nu se mai simţea constrâns în locul acela îngrozitor. Dar acum ştiu

ca adevăratul motiv pentru care capătase încredere în el, era ca voi i-aţi inspirat acea dorinţa. Aceea esenţa necondiţionată a vieţii, fără de care omenirea ar fi pierduta, pe care eu nu i-o puteam inspira, pentru că eu nu o aveam.

17

— Eşti îngrijorat? Rares şi Florin tocmai paseau pe scările tribunalului, pentru ca astăzi era ziua cea mare, când destinul tuturor avea să se schimbe.

— Sunt, miza e mult prea mare.

Voiam să te mai întreb odată, dacă nu exista totuşi o şansă de scăpare pentru Maia?

— Din închisoare? vru să clarifice Rares.

— Da.

— Mă tem că nu.

— De ce?

— Pentru că e imposibil, Florin. Înţelege că nu se poate. Femeia asta a ucis trei oameni, i-a torturat şi pe al patru-lea l-a obligat să se sinucida.

— Dar a recunoscut. Asta nu o poate ajuta cu nimic? Din câte ştiu eu acest lucru scurtează din pedeapsa…

— Nu şi când au fost atât de multe probe împotriva ei. Pentru Dumnezeu, ce a făcut ea e o faptă îngrozitoare. Să fie ea libera ar însemna să fie un criminal în libertate.

— Maia a ucis ca să mă protezeze, a fost legitima apărare.

— Nu a fost, ea i-a atacat pe ei, nu ei pe ea.

— Asta nu are nicio logica, se încăpăţâna Florin să găsească argumente.

— Ba are şi tu ştii asta foarte bine. Ea a premeditat totul şi i-a atras în capcana.

— Pe George nu l-a atacat, iar pe Sorin la omorât din legitima apărare, clar.

Rares rase nervos înainte să continuee.

— Eşti imposibil! A ucis, într-un mod îngrozitor nu oricum. I-a tranşat şi îngrobat…

— Mai bine încheiem subiectul înainte să ne luăm la bătaie. Spunând asta, Florin urca rapid scările şi îl lasa în urma pe Rares, care îl privea tacid cum pleacă.

18

Mai târziu în sala de judecată toţi cei prezenţi se pregăteau pentru proces. Judecătorul avea să vină în curând, aşa ca toată lumea era emoţionata şi mai ales curioasa să afle în sfârşit sentinţa.

Abia sosită Maia, aştepta să se termine totul cât mai repede. Situaţia era tensionata, toţi curiosii care nu aveau de-a face nici cu victimele, nici cu inculpata şuşoteau neîntrerupt. Jurnaliştii în căutare de audienta

îşi pregăteau ustensilele pentru a surprinde tot în momentul când se va termina procesul.

Singurii care păstrau tăcerea erau rudele lui Zagreanu şi ale Maiei. Cei trei copii ai fostului director se consultau în linişte cu avocatul lor. Alina, stăpâna pe sine ca de obicei, părea ca le da şi ea sfaturi pe ultima sută de metri.

În fine, spiritele păreau calme. Când judecătorul îşi făcu apariţia, sala se confunda în linişte deplina. Maia fu chemata sa se aşeze în boxa acuzaţilor şi acesta a deschis oficial procesul.

Primul care a vorbit a fost procurorul care s-a ocupat în principal de caz. Acesta a prezentat din nou toate probele care o inculpau. Apoi a luat cuvântul victimelor, care i-a pus o nouă serie de întrebări pentru a se stabili exact firul în care s-au produs crimele.

Rares nu a avut drept la apel, tot ce i se perimitea era sa asiste neputincios la stabilirea verdictului: „Vinovat!” al femeii care îi fusese în ultimii ani ca o a doua mama. Dar nu avea incotr-o. Ca şi avocat a ştiut de la început ca apara o cauza pierduta, dar ca om a sperat mereu, până în ultima clipă că va fi salvata.

Însă acum totul era mai mult decât lămurit. Situaţia era clara, probele erau cu mai mult decât suficiente, iar ea îşi recunoscu-se faptele.

Era mândru de ea, nu mulţi în situatuti ei ar fi îndurat atâtea cu atâta stoicism. Regreta acum că îi spuse acele cuvinte cu o seară în urmă. Adevărul era ca de fapt el o considera cea mai curajoasa persoana din

lume. Mereu puternica pentru cei dragi, şi-a distrus orice şansă de a traii fericita în armonie, departe de gratii.

Acum înţelegea ca de fapt Maia a fost mai mult decât fericita sa îi aibă alături pe el şi pe mama lui, dar mai ales pe Florin. Ei i-au fost familia care ea şi-a dorit-o mereu.

A ucis prima oară din durere. Din durerea unei mame căruia i-a fost rapita cea mai mare bucurie, aceea de a-şi tine în braţe pruncul la care a visat noua luni, dar un monstru i l-a luat. Iar a doua oară când a fost nevoita sa ucidă a fost când a luptat ca o leoaica sa îşi apere al doilea fiu. De care s-a îndrăgostit inimaginabil de mult, deşi nu ea îi dase naştere.

„Prin urmare Maia nu este o criminala, orice ar spune lumea şi oricât de mulţi ar judeca-o şi ar arunca cu pietrei. Eu ştiu adevărul şi nimic nu mă va împiedica să spun cea ce gândesc. Chiar dacă sentinţa va fi aceeaşi, măcar lumea o va privii şi de sub alta lumina, iar asta cred că contează cel mai mult”.

Gândind astfel Rares vru să ceară permisiunea judecătorului de a spune tot cea ce gândise, dar procurorul i-oloase înainte. Acesta se ridica din scaunul lui şi se aşeza chiar în faţa Maiei, de unde ceru permisiunea sa invite în sala cinci martori poate importanţi.

„Acestea sunt femeile despre care vorbea Florin, şopti pentru el Rares, când auzii rostind de către procuror numele celor cinci femei”.

După ce au depus jurământul toate cele cinci femei au urmat să depună mărturie, creând forfota în sala. Acum exista în sfârşit dovada ca Alina era într-adevăr implicată în toată povestea.

Femeile au redactat tot cu toate micile detalii existente. Au povestit despre toate croielile ei. Atât procurorul, cât şi avocaţii ambelor părţi au fost rugaţi să pună întrebări martorelor, iar acestea au răspuns repede şi fără să se încurce deloc. Tot ce au maturisit ele ca cât se poate de credibil, mai ales ca odată cu ele, Florin a făcut rost şi de corespondenta lui Zagreanu cu Alina.

— Cei doi comunicau destul de des. O dată pe săptămâna Zagreanu primea o scrisoare de la ea, iar el trebuia să trimită urgent răspunsul?”

— De ce nu comunicau prin telefon? Era mult mai simplu.

— Doamna Alina se teme ca cineva să fi asculte telefonul. Aşa ca îl mituia lunar pe poştaş, cu o sumă uriaşa, să trimită scrisorile şi să nu spună nimănui, nici măcar şefului său.

— Cum au ajun aceste scrisori la tine? Întreba la un moment dat avocatul Alinei pe infirmiera.

— Zagreanu îi înmana Adei scrisorile primite, după ce le citea citea pentru a le arde. Dar Ada mi le dădea totdeauna mie, pentru ca ea nu avea chef să facă asta. Eu le luam, dar în loc să le ard le păstram.

Speram ca la un moment dat aş fi avut curajul să plec, iar scrisorile incriminatorii ar fi ajuns la poliţie.

— Cum se face că aţi plecat toate cinci împreună şi

nu v-aţi mai întors, iar scrisorile nu au mai ajuns la poliţie? Întreba de această dată procurorul.

— Cu o noapte înainte de producerea crimelor, Iuliana, cea mai tânăra dintre noi, tocmai îşi terminase treaba şi se întorcea în camera ei şi a trecut chiar pe lângă biroul directorului. I-a auzit discutând în şoapta pe Maia şi pe Zagreanu.

Maia îl implora sa o ajute să scape, dar Zagreanu îi repeta în continuu ca nu poate.

— Ce ai făcut tu, ai rămas şi ai ascultat la uşa ce au spus? Întreba procurorul pe Iuliana.

— Da am rămas să ascult. Maia continuat să se roage, iar într-un final am auzit prin uşa cum a oftat Zagreanu. A început să spună ca singura şansă de a evada de acolo ar fi ca ea să fi omoare. M-am speriat atunci şi am fugit de lângă uşa.

— Apoi? O îndemna sa continuee procurorul.

— Mai departe nu mai ştiu ce au vorbit. Eu am alergat în camera unde dormeau Mihaela şi Sorina şi i-am spus tot ce auzisem. Ea le-a chemat şi pe celelalte trei şi ne-am făcut mii de planuri de a pleca toată noaptea, spre dimineaţa ane-am făcut bagajele. Am stat cu bagajle împachetate până a doua zi, când am putut pleca.

Am mers apoi a doua zi în biroul lui Zagreanu, deoarece Steliana mai avea încă încredere în el. El ne-a povestit şi noua povestea ce o ştiţi şi dumneavoastră şi a plecat din senin. A fost ideea mea să furăm din seif, căci Steliana nu mai înceta sa se plângă că nu are niciun ban.

Aşa că am îndoit uşa seifului din biroul lui Zagreanu şi am luat toţi banii păstraţi de el. Când am ieşit am văzut-o pe Maia plimbându-se pe lângă camera lui Florin. Am profitat că nu era atenta şi am putut ieşi neobservate.

Din momentul în care am ieşit ne-am despărţit şi am apucat toate pe alt drum, fiecare cu o parte din bani, pe care i-am împărţit după ochi. De atunci nu ne-am mai întâlnit pana sa ne găsească Florin.

19

19. sep.1999

„Cu aceste noi mărturisiri procesus s-a prelungit din nou. Întreaga tărășenie a mai durat cam șase luni.

În final lucrurile s-au liniștit după ce s-a făcut dreptate.

Alina a fost arestată pentru 18 ani pentru o mulţime de acuzaţii grave, pe care nici nu mai are rost să le pomenim. Toţi complicii ei au fost și ei descoperiţi și arestaţi, fiecare primind o perioadă supstanţială de petrecut în închisoare, inclusiv avocatul care a reprezentat-o în 2009.

Cele cinci femei au fost și ele închise pentru că au deţinut informaţii preţioase pe care nu le-au prezentat la timp instantei și pentru furt.

Florin în vârsta acum de 44 de ani, și-a recuperat! în

sfârşit averea pe care i-a lăsat-o tatăl lui, acum e fericit. S-a căsătorit, iar sotia lui Miruna e însărcinata în luna a treia.

Rares a împlinit de curând 30 de ani, dar nu am putut fi alături de el când a schimbat prefixul. Din fericire noua lui logodnica, Sarah mi-a ţinut bine locul şi sunt sigură ca nu mi-a simţit lipsa.

Eu sunt cât se poate de bine. În loc de închisoare pe viaţa cum mă aşteptam acum doi ani, am primit în schimp o sentinţa mai uşoara de 15 ani cu executare, pentru că s-a dovedit că am fost obligata din legitima apărare să ucid.

Mai am 13 şi poate nu va fi imposibil să mai văd o dată lumina zilei, având în vedere că sunt tânăra încă, 57 de ani.

20

Peste şapte ani

— Condoleante!
— Mulţumesc!
— Condoleante!
— Mulţumesc!
— Nu mă gândeam că va muri. Spuse Florin stăpânindu-şi cu greutate lacrimile care într-un final tot îi şiroii pe obraz. O vedeam mereu zambitoare şi o credeam aşa puternică. Chiar și când nu am fost crezut

de procurori când am dat declaraţii pentru ea. Idioţii au spus că mărturia mea nu este relevantă, pentru că am fost păcălit de ea. Au crezut că eu am fost nebun de-a binelea…

— Meningita nu a fost descoperită la timp şi nu s-a mai putut face nimic, nu a fost vina nimănui. Încercă Miruna sa îşi liniştească soţul.

— Dacă eu o vizitam mai des aș fi văzut că suferă și…

— Autorităţile sunt de vină, pentru că au fost atât de neglijente…

— Mă doare! scânci Florin. Mă doare sufletul.

— Maia nu ar fi vrut scandal, având în vedere şi circumnstantele în care ne aflam…

Evita sa termine propoziţia, punându-şi mâna pe burtă, mângâind uşor.

— Ştiu! Ofta Florin, atingând-i şi el pântecul. E nevoie ca de acum să ne liniştim total. Acum persoana care îmi da curaj să lupt a murit şi doar voi trei m-aţi mai rămas. De acum voi rămâne puternic pentru voi.

— Au plecat toţi! spuse Rares apropiindu-se de ei.

Mâine va fi o zi mare şi obositoare, aşa că va sfătuiesc să mergeţi la hotel să vă odihniti. Din păcate va trebui să plec şi eu, cu Maia vor rămâne părinţii Mirunei şi ai lui Sarah. Ştiţi lui Sarah i se apropie…

Se oprii brusc pentru ca tocmai atunci telefonul lui începuse să sune.

E Sarah preciza el îngrijorat, grăbindu-se să răspundă.

— Alo?

— *Îmi pare rău că va deranjez tocmai acum, dar trebuie să te anunţ ca… înghiţi în sec… să te anunţ ca… VIN GEMENELE! ACUM! Mi s-a rupt apa adineauri!*

— I s-a rupt apa şi vin gemenele mele. Repeta Rares emoţionat.

— Atunci ce aştepţi omule mişca! îl îndemna Florin, conştient ca trebuiau să se grăbeasca, ca să o ducă la spital.

— Tocmai s-a pierdut cu firea, concise Miruna amuzata de reacţia bărbatului. Florine, grabeste-te şi adună-l pe băiatul ăsta! poruncii aceasta.

Florin îl lua imediat pe Rares în spate şi îl purta pana la maşina, apoi îl azvârle pe scaunele din spate.

Abia atunci Rares reacţiona din nou: „Naşte!” Tipa acesta înainte de a se panica şi a-l bate la cap pe Florin ca nu conduce suficient de repede.

— Aşa am fost şi eu când s-a născut Stefan? Îndruga Florin către soţia sa.

— A nu, chiar! Dar ţinând cont ca el urmează să aibă doi odată… cred că e acelaşi lucru cu ce ai făcut tu, doar ca la pătrat. Chicoti.

— Of, oameni buni, mă apuca toate pandaliile! Tipa din nou Rares.

— Nu crezi ca din întâmplare el e gravida? Şoptii el serios la urechea sotiei sale, care cu greu se abţinea sa nu rada în hohote.

— Pardon, gravid! îl corecta ea vorbind la fel de încet.

— Ăăă! Ăăă! Ăăă!

— Săracutul, a intrat în durerile facerii.

*****

Câteva ore mai târziu Sarah născu două fetiţe sănătoase şi voinice ca şi mama lor. Tatăl lor a fost foarte greu de liniştit. S-a calmat doar în momentul când şi-a ţinut în braţe fetiţele.

A doua zi a fost înmormatarea. Maia a fost condusa pe ultimul drum de sute de oameni dragi sau necunoscuţi care, i-au cunoscut povestea.

Sfârşit!

A

Început să râdă, iar eu m-am înfuriat şi l-am înjunghiat de 10 ori. Am realizat ce făcusem abia atunci când l-am văzut mort langa mine. *Am sunat la poliţie şi m-am predat”.*

Un roman care vrea să atragă atenţia asupra crimelor comise din disperare…